

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Kolíkáč – Sdílet nesdílitelné!

Je středa před Krakonošem a já to mám chuť vyřvat do světa... Zase to chci a nejde tomu uniknout! Holit si kopyta, stříhat si nehty, míchat si bidony, cpát si zadní kapsy, leštit každý záhyb kola, aktualizovat radary, ladit hadry, leštit řetěz, dvě duše, pumpička, bombičky. Vytáhnout zaprášenou závodní helmu, opíchat si sichrhajskými panensky nový nejkrásnější orange dres na světě. Krakonoš, letošní otevírák maratonské série. Pomezky, Pražská, Strážné, Hofmanky nekonečné a bolavé kopce, které tak milujeme. Přát si svézt se v grupě, která bude mít všechny ingredience hromadné silniční cyklistiky. A když se k tomu ještě naskytne i týmový hráč na blízku, tak to bude zase extáze. Už jsem smířen s tím, že moje pomalu trouchnivější tělo se zlepšovat nebude, tak si nejedu pro světové časy a rekordy, ale jen pro ten pocit, že jsem to zase dal a nechal jsme tam všechno. Těším se moc, budu bojovat i za ty maratonské legendy našeho klubu, na které nezbylo místo v letos omezené startovce. Kapr, Dreamer, Luke, držím pěsti, ať se v cíli můžeme ve zdraví obejmout a sdílet to nesdílitelné! A jak to nakonec dopadlo? Dopravu řeším společně s Lukem a Kaprem, tak nějak věřím, že již v autě se k sobě přilepíme, a to lepidlo nám vydrží i na trati. Předpověď tragická, ale hlava to chce, déšť nedéšť, lepší se trápit v nečase a fetovat cyklistiku než sedět doma na divanu. Projíždíme si v autě za kmitání stěračů cílový dojezd, soukáme se z auta a první kapky nám padají za krk. Pod deštníky, do kterých bubnuje déšť, jdeme na prezentaci. Tam převlékající se Roman Kreuziger a foto s ikonickým Křížákem zařizuje Kapr svým osobitým stylem a stává se tak režisérem dnešního dalšího maratonského velkofilmu. Hned po startu sice z první lajny, ale na prvním kruháku to bereme špatnou delší stopou a hned je 20-30 lidí před námi. Pak se však formujeme a 3 orange dresy pěkně za sebou, stříkáme si do tlam týmovou euforií. První brdek nás nerozhodí, Kapr se nepropadá, tak nechci ani já, stejně tak jako Luke. Zatím se jede ohleduplně, nějaké zásadní brzda-plyn se nekoná, přece jenom respekt z té mokré silnice je znát. Začátek se jede po obdobné trase jako v předcházejících letech, pak ale přichází pro mě neznámý brdek do Prkenného dolu. Vlevo si někdo více přibrzdil a jde k zemi, já také musím na brzdy, stejně jako Luke. Kapr odskakuje, ale není to nic fatálního, je stále na dohled. Myslel jsem, že s Lukem postřídáme a musíme si ho doskočit. To se však neděje, Luke zůstává za mnou a já tak nějak plápolám mezi skupinami, jsem teď mezi jednotlivci, je to prostě rozpojené a Kapr se vzdaluje ve větší skupině. Je to takový nemastný magnet, který ale tahá za nohy a stále nekončí. Hledám spřízněné duše kolem sebe, stále čekám Luka, ale on je to jen Pavel Popiolek. Tak s ním! Otáčím se dozadu, jak to vypadá za mnou, a tam v dáli vidím valící se Elite balík. Měl by teď následovat sjezd, a chci si ho sjet v menším počtu lidí, ale profi motorky jsou tu neskutečně rychle. Takže mi není souzeno s nimi odjet ani metr, jen se motat u škarpy a nepřekážet. Ještě povzbudí Jura Janoušek, který to mydlí za nimi, to já ve sjezdu pěkně opatrně brousím exalith. Před nájezdem na hlavní ještě nepříjemný přejezd železnice, kde zvoní ráfky a stojí tam i s defektem Mc Hammer. Naštěstí širokou silnicí přes Svobodu nad Úpou jedu v docela dobře jedoucí grupě, která si sjela i další skupinu, kde svítí orange helma, nejdříve myslím na Kapra, ale on je to Jura, který mi hlásí, že se asi teprve rozjždím... no nevím, mám toho docela plné zuby, hlavně písku a soli ze silnice. Takže před stoupáním na Albeřice a Pomezky jsem ve vybrané společnosti, Jirka Šrain a Pavel Popiolek určují tempo a zdoláváme ty nechutné výhupy. Vzpomínám, jak jsme tady jednou výletovali s HonzouB, ale to bylo krásné babí léto, kdežto dnes nám to Krakonoš chce opepřit a ukázat, kdo tady vládne. Potoky vody se valí z nebe, do toho ostrý vítr a nějaké závodění se u mě změnilo na boj to vůbec vydrápat nahoru bez vycvaknutí. Navíc brýle se zamlžily, jsou zalyskané z obou stran a nejsem schopen s tím nic udělat, jelikož je nutno se pevně držet řídicíků, aby člověk neskončil v příkopu, jako někteří jedinci okolo. Navíc se přes nás valí další a další Elite střelci, takže uhýbání do strany na úzké cestě je lahůdka. Když konečně zmizí procenta sklonu, tak stejně nepokračuji podle představ, jelikož nic nevidím a trefit nějakou jámu se mi vůbec nechce. A to ještě nemáme za sebou hit tohoto stoupání, a to stěnu u Rennerovek, kde to ukazuje kolem 20 %. Stále jsou brýle nepoužitelné a já si nechávám zbytečně odjet skupinu s Pavlem Popiolkem. Pomezky – prémie a bufet v zinním hávu, jen to sněžení chybí. Nejsem vůbec pohodě, děším se sjezdu a přestávám věřit, že dnes uvidím ještě nějakého týmového hráče. Kapr asi šikovně hákl Elite na rovině před stoupáním na Pomezky a počítám, že má slušný náskok. Spouštím se dolů tím vodním toboganem. Je to jak na lyžích na ledu, nakláním se jen minimálně, stále si představuji, jak se kloužu do svodidel. Sklon polevuje a dá se trochu šlapat. Ale zmrzlé nohy odmítají poslušnost. Konečně odbočka na Pec. Dávám se do kupy, ale marně vyhlížím někde v dáli před sebou bráchu. Moje psycho krize dostoupila vrcholu, nechce se nic a nikam. Jsme tu asi ve 4 lidech a spolupráce vážne. Záchranou je Jirka Šrain, který kouká na wattmetr a jede furt špic. Ale tady by to chtělo střídát a dalo by se jet mnohem rychleji. Představuji si stoupání na Pražskou, na tom mokru, jak to bude klouzat a v tom větru, jak se budu motat. A kdo ví, jestli mě to nesestřelí na pěší chůzi. Ale cyklistika je proradná holka, a v hromaděku se pocity mohou měnit z minuty na minutu. Když už jsem se zase utápěl ve svém podělaném mikrosvětě, tak mi začal nějaký vnitřní hlas říkat, jed' s Jirkou a budeš odměněn. Najíždíme na Pražskou a po výjezdu nejprudších ramp se otevírá výhled na celé stoupání. Jirka jede strojově nahoru, já se ho na dohled držím a překvapivě netraverzuji, ale mám sílu jet rovně a nejkratší cestou

nahoru. Kolo nepodkluzuje, přestalo snad i pršet a začalo foukat do zad! Krásně vidím přes brýle a asi 200 metrů přede mnou je tam! Oranžová helma! Oranžový dres! Brácha! Dostává to neskutečnou šťávu a chci ho dojet. Zdá se mi, že letím vzhůru, ale napomáhá tomu hlavně ten vítr do zad. Kolem silnice diváci fandí a jeden z nich hlásí, že týmový kolega již na mě čeká. Před bufetem je Kapr na dosah, bufetí a zpomaluje, takhle si to zrežíroval a takhle to taky bude. Řvu na něj euforicky proč na mě čeká a plácám ho do zad, až vystřikují gejzíry z promočených zad. Začíná paráda, která se nikde jinde nedá zažít. Víme, že takhle už dojedeme do cíle a pořádně si to chceme užít. Sjíždíme z Pražské lesním mokřým sjezdem, ale najednou cítím jistotu, vysušuji totiž cestu pro týmového hráče, pro Kapra, zase má cenu jet naplno. Sjeli jsme si Jirku a stoupáme na Strážné. Jede s námi i Zuzana Boháčová, snažím se být aktivní a taky vlézt na špic, ale především tam operuje Jirka, který jede přijatelné tempo přesně pro naši aktuální formu. Na bufetu chytout gel a banán, s bidonama vydržím a letíme zase dolů. Na hlavní se k nám docvaknou další borci, takže na dlouhé stoupání na Hofmanovu boudu najíždíme minimálně v 10 lidech. Moc mi to nechutná, cítím i pocukávání v lýtku, a tak když se Jirka začíná vzdalovat skupině a za ním se vydává Kapr, tak se jen ztěžka zvedám k nástupu a jedu hranu. Safra toto bolí, ale musím! Jirka nasazuje 260 wattů, to by snad náš Mírek odsouhlasil a já trpím a trpím. Ale za orange zadkem se tak příjemně trpí! A navíc, když jsme odměněni a celá skupina zůstává za námi! To nám vlévá nové síly a nechceme, aby nás dnes již dojeli. Prolétnout přes Jánské Lázně a překvapivě koukat na vysušenou hlavní silnici ve Svobodě nad Úpou. No jo, ono přestalo i pršet! Tak teď již v kolotoči až do cíle, kdy ještě sjedeme jednoho borce, zase mám bolestné stavy, kdy to málem po odstřídání neháknou, ale tohle stojí za to, točit se v kolotoči s týmovým hráčem, to jsem si tak přál! S Kaprem domluvíme cíl za ramena, Jirku nechat před sebou, zasloužil si to, ty kopce jel parádně a hodně nám pomohl. Jo, byly to vodní lázně, Pomezky byla vodní apokalypsa, ale od Pražské již týmová extáze. Kapře je neskutečný, jak to furt držíš! Luke nevěš hlavu, další cenná zkušenost za Tebou, věřím, že letos ještě Mamut a Beskyd budou v týmové spolupráci! Mlhoši parádní výkon na krátké a palce nahoru, že jsi to nevzdal kvůli předpovědi. A poklona skvělým pořadatelům, Krakonoš i v těchto nepříznivých klimatických podmínkách byl výborně zabezpečen! Je sobota před půlnocí, kolo vyčištěné, vyprané hadry na věšáku, nohy vydrhnuté a v hlavě euforický nesdělitelný pocit, který umí přinést jen milovaný hromadák!

Luke – Krakonoš nebo vodník?

Tak nějak to vyplynulo, že se z Krakonoše stal nejdůležitější závod první půlky sezóny. Evidentně ne jen pro mě, takže startovní listina byla snad bohatší než na mistrovství republiky elite. U registrace se převléká Roman Kreuziger a jak vidí Kapra, hned se s náma chce vyfotit ;-). Před startem jde asi všechno podle plánu, kromě toho, že nebyla vyslyšena naše přání a radar se ne a ne vyčistit. Prší už třetí den v kuse a tak jsem na kole seděl naposledy v úterý. No co už, oblečení otestováno na Doksech a pro jistotu do kapsy ještě ta drahá pláštěnka od Kalaše... aspoň to unosím. Kapsy narvaný kofejnem, 3 ze 3 šlapek tvrdí, že jeden bidon stačí. Kapr sice vznesl námitku, že by snad mohl skončit na suchu, ale to dnes opravdu nehrozí. Kapr má "reserve" v první řadě, já se radši nacpu trochu dozadu. Mezi holkama je to sice jak v parfumerii, ale tak pokud si mám vybrat, tak tohle беру. Start a snažit se moc se nepropadat. To se docela daří, zaměřit Kapra a ukrást si jeho zadní kolo pro sebe. Lepšího průvodce tu neznám. Nesměle zkusím sušit Bory, abych byl připraven na nastávající cukaturu, ale vody je tolik, že to moc nefunguje. Uf, takže docela stres a radši větší mezery. Docela se to i setkává s pochopením, a tak do prvního brdku (teda on měl asi 2km) se jede v klidu, přeletím to za Kaprem, ani nevím jak a ještě mám dobrý pocit, že se hodně lidí procedilo kamsi pryč... netrvá to však dlouho a všichni se hned zase cpou vpřed, tentokrát už bez pochopení pro mojí větší mezeru, a tak jsem odpojen od Kaprova zadního kola a propadám se až na chvost skupiny. Ne že bych tu chtěl být, ale zlý pocit, že si ty lidi co se cpou kolem brzo ustelou mi nedovolil nějak se bránit. Na chvostu marně vyhlížím Kolíkáče, ale po chvíli je tu taky. Ukazuju mu, že super, že tu jsme a to je asi tak poslední pozitivní věc co se udála. Pak to před náma lehlo, brzdy si suším vcelku pravidelně, ale i tak mám co dělat to do nikoho neposlat. Hned se zběsile spurtuje na čelo, do toho začíná další kopec. Garmin hlásí 400W a taky, že nahoru je to asi 4km. Hlavou letí celý ten film kdyby "nepo**at se ve sjezdu, být teď za Kaprem, pěkně v klidu" a "místo toho se tu gumovat a to všechno jen, aby následoval další sjezd a já tam zas nechtěl být". Kolíkáč mi ujíždí, já to balím, pak to zkusím za někým, ale ten jede, kdoví proč, málem do škarpy. Ne já tu prostě být nechci, nikoho už nehákuju, sedím na nádraží a nechávám odjet jeden vlak za druhým. Projíždí motorčky a únik 3 elite, za nimi hlavní pole, registuruju akorát Vakoče. Pak přichází sjezd, držím se bezpečně aspoň 10 m od ostatních, točky беру jak dědek s chodítkem, hlavně se nenahnout. Občas leze týpek ze škarpy jak v nějakém zombie hororu. Když se silnice srovná začnu si sjíždět skupinu přede mnou, docela se daří, navíc mě zezadu nabírá ještě další grupa a tak si říkám, že ještě možná není vše ztraceno. Ale přes to, že nás je kopa, tak se nejede. Místo toho se do mě dává zima. Najednou se vedle mě objeví Honza Bárta, má tu i další kolegy. Evidentně v Hradci plní úlohu Kolíkáče, takže až pod Pomezky je aspoň co poslouchat. Začíná pršet víc a víc a neotepluje se. Dle Bárty "bude třeba trochu jet, jinak zmrznem". Jak prorocká slova. Já bohužel nemám moc náladu, v hlavě jen ten mokrej sjezd a vlastně jen touha jet

to sám. No a to se mi samozřejmě splní, protože nahoru jedu výletním tempem a čím větší zima mi je, tím větší nechutí mám se rozjet. Po překonání stoupání přichází takovej protivítr, že mám pocit, že se úplně zastavím, prší snad ze všech stran. Konečně jsem nahoře, notně promrzlý, stavím na bufetu a beru bundu do sjezdu. Zrovna nikdo nejede, tak se mi plní sen a můžu jít do sjezdu sám. To je dobře, protože nic nevidím, vůbec to nebrzdí, tak to radši nepouštím. Zamlžené brýle nejdou otírat, protože poryvy větru se mnou cloumají a odmítám se pustit řidítek. 11 kilometrů sjezdu "za odměnu" nadávám a přemýšlím co s dnešním představením. Zabalit se mi to nechce, i když o tom přemýšlím. Vlastně nevím proč pokračovat, ale takovej závod se nebalí. Takže točím pravou do Pece. Na rovince je v bundě docela teplo, do Pece to ani není tak daleko. Někdo na mě křičí "šlapky do toho" a já se vydávám na Pražskou. Báľ jsem se, že to bude klouzat, nebo to prostě zabalím a budu tlačít, ale výletním tempem to ani nějak hrozný nebylo. Za chvíli už je vidět bouda a vrchol, navíc fouká do zad. Na Pomezkách sem si zapomněl vzít bidon, tak to napravím tady i když jsem ještě nevypil ten od startu, ten nakonec stačil až do Strážného. Zastavím si aspoň na něco k jídlu i když z vlastních zásob, nikam nespěchám, čekám další sjezd a nechci zemřít s prázdným žaludkem. Opět na jistotu, ale už není tolik vody všude, takže aspoň kola zase začínají normálně brzdít, stačí občas vysušit. Ještě mě sice pár lidí předjede, ale už to není takovej frmol jako z Pomezek, kde se kolem řítí blázní rozdílem 20 km/h. Navíc se i oteplilo a obecně se mi nálada trochu zvedá. Víím, že pár lidí co mě předjelo ve sjezdu bych mohl dojet a posbírat si tak skupinku na roviny co mě čekají. Jedu kolem 230W a předjíždím pár lidí, bohužel zahákl se jen jeden. (Podle stravy jsem to asi nejel úplně špatně, když srovnám svůj čas 18:50 s časem Kolíkáče 18:20 - o to větší škoda, že jsem tudy projížděl o hodně pozděje) Nahoru jsem si nakonec dovezl jen jednoho borce, který mě ale na občerstvovače beze slova opustil... no škoda. Další borec, asi Elite se uklízí k trenérovi do auta se slovy "mě už je fakt zima" - to jako vážně? Amatér... Sjezd už jedu normálně, kolo brzdí, takže pohoda, občas se otočím, ale nikdo se neblíží. Za to já se blížím k někomu, tak konečně, že bych se svezl? V Lánově nabírám holčinu, ne že bych čekal, že pojede, ale i tak je to super pocit, nejet úplně sám. Do Černého dolu docela v tempu, předjíždíme borce, ale nechce se k nám přidat. Jak se silnice zvedne, posílám slečnu dopředu a stavím, abych si v klidu sundal bundu. Cestou nahoru pak zjišťuju od slečny jestli se aspoň o něco jede, když proti nám přibrzdí auto a hlásí, že je 5... (no nakonec ve výsledcích 3. v kategorii) tak to jde, testujeme tempo a trochu musím přibrzdít do kopce, ale pak to bude 20 km do cíle, cítím se v pohodě a víím, že mě to bude bavit. Navíc už je jen mokro, takže sjezd v pohodě, ve Svobodě nad Úpou na hlavní, která je skoro suchá. Vítr se opírá do zad, na Garminu rychlost začíná 4 ... a já vzpomínám na RiCův report z Krušnotona No škoda, že tu není skupina A, to bychom se zase svezli, takhle jen trochu tempa, aby na mě kluci nemuseli čekat dýl, než je třeba a slečna snad bude taky ráda brzo v cíli. Dlouho jedeme sami, občas kolem projede auto pořadatele, aby jsme ho zas někde předjeli, a tak se situace opakuje. S větrem v zádech mi to odsejpá a za Hrádeckem se začínou objevovat bonbonky. Všichni ale zlomený jak já na Pomezkách, takže je mjííme jak patníky u cesty, větší skupina na dohled, ale za nima kolona aut a než se propleteme už je tu Trutnov. (když už v tom hledám ty mini pozitivita, tak segment Svoboda - Trutnov za 32:43 vs KaKo 32:04) Nakonec to nebylo zas tak hrozný, i když objektivně to bylo hrozný. Moc rád bych napsal, proč jsem jel, jak jsem jel, jestli ten stres, nebo sem na to reálně neměl... ale fakt netuším. Bohužel ani netuším jak se tomu příště vyhnout. PS: Největší vrchaři dne: - Hirt, který na Pražský dolítl do čelní skupinky 3 lidí ujetý už od začátku. Neskutečný, že se tam dá jet 14 km/h. - Kolíkáč, který tamtéž dolítl Kapra, velká poklona, užasnej morál. Závidím!

Radim – Krakonošův cyklomaraton, 134 km, Trutnov, aneb lepší mokro než tropy

Krakonošův cyklomaraton byl letos mojí závodní premiérou v době pokoronavirové. Krakonoš se však letos na cyklisty asi trochu zlobil a seslal na ně kruté počasí, tedy alespoň předpověď na sobotu byla po několika předchozích pěkných teplých dnech doslova příšerná, celý den ceďák a teploty nepřekračující jednocifernou hodnotu. Startovní jsem ale dostal jako dárek k narozeninám, tak se na to vykašlat moc nešlo. Na Červenokostelecké boudě nad Velkou Úpou, kde jsme spali, celou noc déšť bubnoval do plechové střechy, ale ráno jen mrholilo, nicméně mokro bylo fest, a tak jsem poprvé zvolil pro cestu na start do Trutnova auto, namísto příjemného rozjetí z 850 m.n.m. do údolí na kole. Cestou k městu déšť neustále zesiloval, až nakonec už zase pořádně lilo, že jsem po zastavení na parkovišti Billa ani nevylezl z auta a jen tiše přemítal, jestli mám tohle zapotřebí. Pak jsem kouknul na radar na mobilu a s nadějí zjistil, že žluté pole za chvíli přejde, a dokonce byl vidět i zřetelný okraj dešťového pásma, za kterým by to mělo aspoň na dobu startu na chvíli ustát. Vyrázil jsem s deštníkem ještě na prezentaci pro tričko (odprezentovaný jsem už byl z předchozího dne, ale nechal jsem si v autě peníze), ale než jsem došel tam a zpět, tak látkové botky byly durch. Začal jsem se chystat na start a déšť opravdu pomalu ustával. Asi 20 minut před startem jsem zjistil, že jsem si na boudě zapomněl oba bidony, po počáteční panice, co s tím, jsem zašel o tři auta vedle, kde našťástí parkoval Kolíkáč s Kaprem a druhý jmenovaný mi ochotně zapůjčil jeden 0,5 l bidon, takže k prvnímu bufetu jsem byl zachráněn a tam nafasuju další. Navíc podle vody stojící na silnici pít asi ani nebude potřeba, až se to rozjede a začne stříkat voda od kol, stačí jen otevřít ústa a vlaha

bude. Od auta odjíždím v 9:53, tedy docela pozdě, komu by se také chtělo stát ve startovním koridoru dřív dešti, ale překvapivě dost lidem ano, neboť stojím až poměrně vzadu, což mi ale ani nevádí, protože stejně nemám ambice se cpát hned někam dopředu, je fest mokro, tak hlavně nebláznit a dojet ve zdraví. Před startem ještě povídá organizátorka Slavíčková, že se vyhláší minuta ticha za jednoho účastníka, co se přihlásil na dlouhou trasu a pár dní na to zemřel, prý nějaký hasič ročník 1977, tak to jsou smutné věci. Pak si ještě vzpomenu, že jsem si chtěl dát na telefonu letadlo, aby v horách tolik nelapal po signálu a nevyběhl se, ale mám ho už v igelitovém pytlíku a nechce se mi ho vyndávat, tak to matlám přes igelit, což jde samozřejmě hůř, no a když to konečně odemknu a má prst na ikonce letadla, tak zazní rána jak z děla (popravdě ona to taky rána z děla opravdu je) a je odstartováno. Ještě mám pár desítek sekund čas, než se to přede mnou rozjede, tak rychle mobil do kapsy, aniž bych věděl, jak to vlastně dopadlo (v cíli jsem pak zjistil, že letadlo jsem sice nakonec nedal, ale baterie našťěstí po celou dobu vydržela i tak). Po startu se nikam moc neženu, stejně jsem dost vzadu a nějaký výrazný postup vpřed je na mokru beztak nereálný, kruháky raději opatrně, sem tam mě někdo předjede, sem já někoho, tempo ale spíš vyšší až vysoké a dokonce si ještě lehce čuchneme zezadu k hlavnímu balíku, ale ve stoupání ze Zlaté Olešnice už se to zase dělí a tentokrát už zůstávám poslušně zpět, i když v cíli mi pak Strava ukáže, že jsem tu měl PR, tak na udržení to stejně ani omylem nestačilo. Pokračujeme už v menší skupince, v Bernarticích je zajímavé, že ačkoli je na silnici šípek doleva jako máku, tak stejně první tři jezdci ve skupině jedou rovně, ale za chvíli jsou zase zpět. Za viaduktem je první letošní změna trasy, nejede se vůbec přes Polsko, takže pod Lamperticemi točíme doleva na Křenov a Prkenný Důl. Docela to tu stoupá, a do toho nás začínají míjet pořadatelská auta od balíku Elite, který startoval 5 min za námi. Je to celkem nepříjemné, protože někteří ti pořadatelé na nás řvou tak, až má skoro člověk pocit, že nejlépe by měl zastavit a skočit s kolem někam do pangejtu. Samotní elitáci jsou pak docela v pohodě, projedou okolo nás rozdílem několika tříd, takhle krátce po startu jsou narozdíl od nás ještě kompaktní celek, takže za minutku je po všem, akorát jak mají všichni pláštěnky, tak ani není pořádně poznat, kdo je kdo, takže sice jsem se na trati takhle potkal z Kreuzigerem, Bártou, Hirtem, Vakočem, Borošem, Černým ad., ale je mi to celkem houby platný, skoro si myslím, že kdyby je vypustili společně s námi z nějaké předřazené extra vlny na začátku celého pole, jak se to obvykle v podobných případech dělá, tak by to bylo lepší. No nic, my sice nejme také žádná ořezávátka, ale nikdo z nás nezalovil, ba se o to ani nepokusil. V Prkenném Dole se napojujeme na hlavní od Žacléře a formuje se taková docela velká skupinka, ve sjezdu přes Babí mi to trochu odjede, což se divím, neb ve sjezdech problémy nemívám, ale na výjezdu po hlavní 14 se mi daří docvaknout na konec skupiny právě včas, přejezd po nakloněné rovině do Horního Maršova tak odsýpá hned lépe, je nás tu možná i ke 40, jsem krásně zašitý někde ve 2/3 a nebýt té odšťukující vody od kol, tak by to byla docela pohoda, jak se to před Maršovem trochu víc zvedne, tak to v podstatě ani nepoznám. Po průjezdu přes most a zabočení na Dolní Lysečiny už to poznám, silnice se zvedá, my se zvedáme ze sedel a začíná se to dělit. Zpočátku se držím poměrně vpředu, ale po průjezdu vsí začínám cítit, že potřebuji trochu zvolnit, takže čelo té naší původní skupiny mi odjíždí a mě naopak začínají dojíždět ostatní. Za chvíli už je to ale stejně jedno, protože po krátkém narovnání sklonu v Dolních Albericích se to za nimi zvedne a začíná jít do tuhého. Tenhle kopec znám bohužel jen za pěkného počasí a z bika, kdy mi to tady vždy přišlo jako těžká romantika a pohoda, ale opět se ukazuje, jak je ten pocit z horského kola oplývajícími převody více do lehká někdy pěkně zrádný – dnes to bude jiné, pekelná dřina na nejlehčí převod v počasí blížícím se totálnímu hnusu, rozpršelo se, začal foukat prudký protivítr, po silnici teče voda, navíc každou chvíli je v asfaltu takový příčný kanálek na odvod vody, který tomu už v tak nízké rychlosti vůbec nepřidá, naopak kolo se v něm vždy téměř zastaví, musí se to bolestivě rozjet a hned zase přijde další, no zkrátka není nad čím plesat. Okolo nás projíždějí jezdci z krátké trasy, která startovala rovněž za námi, a kdosi mě tu zdraví, ale přes zacákané a totálně zamlžené brýle vidím jen obrysy, takže nic konkrétního nerozeznávám. Až v cíli se pak dovídám, že to byl Mlhoš, kdyby měl aspoň orange dres, tak bych se možná chytil, ale má na sobě něco černého, tak jsem se nechtyl obrazně ani fyzicky. Na Lysečinskou boudu je to celkem bída, pak to trochu povolí a nohy se víc rozjedou, v mokřem a úzkém sjezdu na Dolní Malou Úpu něco stáhnou, ale pak se najíždí do takové sice krátké, ale prudké stojky, ve které jdou už všechny žerty stranou. Láme to tu každý, jak se dá, nejlehčí převod 39-27 je krutě málo, chtělo by to kličkovat, ale proti pohříchu pořád někdo chodí nebo jezdí na biku, až se divím, kde se tady v takovém hnusu tolik lidí bere. Naštěstí zadní kolo drží a nepodklouzne ani jednou, takže se nahoru nějak vyškrábu a nemusím tlačit, ale bylo to celkem o fous. Co to ksakru bylo? Nahoře někdo říká, že to bylo snad horší než začátek výjezdu na Pražskou, a není moc daleko od pravdy! Nahoře na Pomezkách je opravdu ukázkově hnusně, viditelnost téměř nula, husté mrholení, vítr, je mi zima a začínám se klepat, což je u mě jev prakticky nevídaný, k tomu ještě do kopce. Chybí tu snad jen ten sníh, ale docela věřím, že nechybělo moc a mohl by i být! Na bufetu si беру nový bidon (to je super, že se rozdávají celé bidony, člověk nemusí ztrácet čas s doléváním a ještě si domů přiveze něco na památku), nějaký ten gel, kopnu do sebe jeden kelímeček ionťáku a rychle pryč odsud. Hodně lidí, co tu má doprovod, tak to tu balí, vidím hned několik jezdců nakládat kola do auta a popravdě řečeno, kdybych tu měl svoje auto, tak to asi zabalím taky, ale žádné tu nemám, tak nezbyvá než zatnout zuby a pokračovat.

Zpočátku je to sjezd hrůzy, ale vítr už je alespoň do zad a navíc, jak trochu sklesáme, tak sice je pořád hnusně, ale už výrazně tepleji, tak aspoň něco. A za Spáleným mlýnem už přestává i to nepříjemné mrhnutí, takže rázem je to o skok lepší, na křižovatce na dělení tras tak už ani nepřemýšlím, že bych jel někam jinam, než doprava dál po delší trase (vše ostatní by beztak bylo DSQ a vypadá to, že se počasí začíná snad přece jen v lepší obracet). Před sebou vidím dva, za sebou jednoho a o kus dál další tři, tak je to dobré, sám tu v tom rozhodně nebudu. Dojede mě ten jeden, společně pak dojedeme ty dva, ale moc si spolu neužijeme, ten jeden jede hned dál, aby docvakl někoho dalšího, já chvíli za ním, ale pak ho nechávám jet, nějak mi připadá, že už by to bylo moc a není mým cílem dojet do Pece na začátek nejdelšího a nejprudšího stoupání dne úplně vorvanej. Ono jak člověk ještě stoupá okolo vleků na Javor po parkovišti a už tam má druhej nejlehčí převod a přitom dobře ví, že tohle všechno je ještě úplná procházka růžovým sadem proti tomu, co za chvilku přijde, tak tyhle pocity bych přál každému. Hned ten začátek stoupání je drsněj a víc než přisnej, nejlehčí převod je samozřejmostí a i ten je až neskutečně těžkej, musím to kličkovat a ve druhé části i jít ze sedla, což mám už docela strach, že mi zadní kolo prohrábne a budu muset slézt (pokud tedy bych se při tom rovnou nerozplácl napříč silničkou), ale je to dobré – Conti GP 4000 S drží a k Poustevníkoví se tak podívám pěkně sice ze sedla, ale rozhodně ještě na kole. Krátký odpočinek a následuje hned druhá nejtěžší pasáž v lese, ale když jsem vyjel to předtím, tak tohle už taky. Na výjezdu z lesa začíná být o poznání lépe – jednak není vedro, protože sluníčko tady dokáže člověka pěkně potrápít, a jednak ten vítr, který nás na Pomezkách tak trápil, tak tady je do zad a je to takový zub vzadu na kazetě navíc, najednou to jede sice ne jak z praku, ale o poznání lépe, než kdykoli jindy, což opět potvrzuje Strava v cíli a mám to tu letos jedno PR vedle druhého. Nahoře je tak čas i na nějaké ty úsměvy pro fandící a fotící Kláru: ... u bufetu krátký asi tak dvouminutový pokec, vyměnit bidon, něco málo k pití zhltnout z kelímku a rychle zase dál, než si Krakonoš rozmyslí tu aktuální díru v mracích a sešle na nás něco jako na Trautenberka, když mu chtěl vypustit sýpky se sněhem. K chatě Oddech opatrně, je to tu samej výmol, za ní ještě opatrněji, neb je zde krátký šotolinový úsek, ze kterého jsem měl v tomto počasí obavy, že to bude samý bláto, ale nakonec je ten mlat celkem tvrdý, koleje sice občas nějaké vyjeté jsou, ale jen mělké, takže nakonec celkem v pohodě. Dobré je, že cítím, že mě letos ta Pražská neodrovnala tak, jako mnohokrát předtím, a že nohy i hlava chtějí stále jet. Přes Tetřevky a ve sjezdu do Dolního Dvora se nic zvláštního nestane, asi dva lidi předjedu, dalšího až před Chatou Gall, kam jezdíme poslední roky na Silvestra - mrknu na tachometr, je tam krásných 51 km/h. Ve stoupání na Strážné přede mnou nikdo, za mnou ten jeden, co jsem ho předjel, tak jedu chvíli na pohodu a nechávám se dojet, je to startovní číslo 1296 (Eduard Oplátek, KTP Tábor), prohodíme pár slov, předjedeme jednoho dalšího, který se ovšem ani nepřipojí, a pokračujeme dále. Za lomem mi trochu odjede, tak to maskuju tím, že si sahám dozadu do kapsy pro gel, abych to jako mohl sám před sebou omluvit, proč jsem si ho nechal odjet. Gel zapíjím posledními loky z bidonu, za chvíli je tu poslední bufet a tak se to akorát hodí, odevzdat prázdný a vzít si další plný. Číslo 1296 odjíždí, vyřáším tedy s banánem v ruce také, ale ve sjezdu ho nedoжду, nějak to celkem valí dolů ještě víc, než já, a po odbočce přes brdek na Lánov mi postupně mizí z dohledu, Mně naopak dojíždí číslo 1040 (Michal Králík, Krakonošovy větry), tak jedeme spolu, na hlavní od Vrchlabí se několikrát prostřídáme a na začátku Čisté jsme už těsně za 1296. Ptám se kolegy, jak letos ty Hoffmanky pojmete, protože je to poslední velký kopec, tak tady podle mě není na co čekat a musí se to jet naplno, jak se jen dá, ale většinou to každý kamufluje do takových pohřebních řečí, jako že už nemůže, a že už to pojede jen volně atd., tak ale tady kolega řekne přesně to, co si myslím i já: „Samozřejmě, že na krev, je to poslední velké kopec, tak jak jinak?!“, což je mi mnohonásobně sympatičtější odpověď a nezbyvá, než přikývnout. Dojedeme 1296 a začínáme tak stoupání ve třech, postupně se ale 1296 začne vzdalovat a 1040 naopak ztrácet (aneb není krev jako něčí jiná krev), takže za chvíli už jsme rozvěšení po kopci jen tak na dohled. Na dohled jsou ale přede mnou i jiní, možná tak pět lidí postupně předjíždím a ke konci stoupání vidím, že se 1296 připojil k nějakým dalším dvěma, já mám asi 100 m díru, tak do toho závěru dávám úplně vše, abych se docvakl a málem si ani nevšimnu Kláry, která mě na biku z pražské přijela povzbudit a vyfotit i sem na Hoffmanky: ... v cíli jí pak říkám, že na těch Hoffmankách mohla vidět jízdu už totálně bez rezerv, nebo-li na krev, jak by řekl kolega s číslem 1040 někde kousek za mnou, a na to Klára odpověděla něco ve smyslu: „No vypadalo to spíš, že se už docela flákáš, než jsem na tebe zakřičela a zvedl jsi zadek!“, tož asi tak. Na horizontu jsem skupinku nedojel, ale nic není ztraceno, říkám si, sjezd přes Jánky do Svobody mám dobře najetý, prakticky se tu nikde nemusí brzdit, ale ačkoli to tak udělám a kromě dvou lehčích přibrzdění v zatáčkách pod Jánkami (přece jen je stále mokro, tak pro jistotu, i když asi bych to dal i tak) to valím neustále čile vpřed, tak dole ve Svobodě je ten rozestup delší, než předtím na Hoffmankách, no toto? Přes celou Svobodu až někam za nádraží si dávám časovku jednotlivce v naději, že po sjezdu ta trojice přece jen trochu orazí, napijou se nebo tak něco, ale kdepak, ta vzdálenost se nijak nezmenšuje, ba naopak. Na konci obce už rezignuji, tak tohle nevyšlo, a kopeček z Mladých Buků ke hřbitovu jedu už jen tak, aby se neřeklo, ale na konci zatáčky najednou těsně přede mnou nějaká jiná dvojčeka a ta moje trojice asi 50 m přede mnou! Křižovatka a následující horizont nad Hrádečkem tak zase v plném tempu a přesně na horizontu jsem konečně za jejich zadními koly, jenže ve sjezdu mi zase odjedou, no tohle? Ale opatrnost velí jet trochu víc na

jistotu, přece jen tady bývá dost pádů i za sucha, natož nyní. A jak se tak snažím dojet já ty před sebou, za mnou se kdosi snaží dojet mě, ale podle charakteristického chrastivého zvuku kola smýkajícího se po asfaltu, který jsem zaslechl o serpentinu nade mnou, se mu to příliš nepovedlo. Dole pod sjezdem je mezera zase víc, než 100 m a tak co s tím? Jako že si tady na nějakém 125. km budu dávat několikanásobnou časovku jednotlivce, to jsem si nepomyslel, ale je tomu přesně tak. Vlčice a vzdálenost trochu menší, ale pořád velká, už to zase pomalu vzdávám, ale za vsí najednou vidím, že se konečně začínám přibližovat a při nájezdu na hlavní 16 je konečně mám. Asi se při odstřídání docela diví, kde jsem se tam tak najednou vzal, ale na nějaké vysvětlování nemám už dost sil. Ačkoli jsem si zprvu myslel, že tím, že jsem sám dokázal sám dojet tři, tak ve finále z nich na tom budu nejlépe, tak je to nakonec jinak, neb těch pár kilometrů údolím k Trutnovu, kde bych měl normálně zregenerovat, tak mě spíš nějak pošle do útlumu, a když se to pak v posledním kopci začne lámat, tak první lehčí nástup ještě zachytím, ale při druhém už zůstávám sám zpět, naštěstí aspoň letos nejsou křeče, jako většinou v tomhle kopci, ale síly už prostě nebyly. Za kruhákem ještě koukám, že vyklepali i mého soupeřníka z pod Strážného 1296, tak se k němu tak plíživě přibližují a v posledním sjezdu jsem už za jeho zadním kolem. Asi o mně ani neví, tak ho chci překvapit krátkým nástupem z levé strany, to se mi podaří, ale vzápětí je třeba brzdít do ostré pravé zatáčky, za sucha by to bylo v pohodě, ale na mokru ty první dvě tři otáčky kola nejsou na brzdách skoro znát a najednou vidím, že budu dlouhej. Sice ne tak, abych se rozflákl o obrubník na vnější straně, ale musím déle podržet přímý směr, než se rychlost sníží natolik, abych to mohl začít klopat, a 1296 mě vnitřkem ukázkově podjíždí, to bylo jako někde v Moto GP. Na nájezdu do cílové rovinky si je ale nějak příliš jistý, už se mnou asi nepočítal, ale to se trochu spletl, na posledních 100 m jsem už opět za jeho zadním kolem a mám asi i lépe zvolený převod do finále, sice ještě zaregistruju, jak se taky zvedá ze sedla, ale ještě potřebuje přeřadit, od šaltru mu to tak nějak divně zapraská a je můj. Cílovou pásku protínám „vítězně“ v čase 5:01:44,7 h (26,64 km/h), na tachometru mám ridetime 4:59:01 h, tož škoda, že to nebylo pod těch 5 h i v reálném čase, tak ale co už, to je jen detail. V absolutním pořadí mi podle výsledkové listiny patří 198. místo z 260 v cíli a 310 na startu. Když se k tomu připočte, že přede mnou bylo 65 profiků z kategorie ELITE včetně Kreuzigera, Bárty, Hirta ad., tak to vlastně není tak úplně špatný. V kategorii M49 mi pak patří 55. příčka z celkem 75 v cíli a 91 na startu. Trať byla pěkná jako vždy, i když teda to stoupání na Pomezky přes Albeřice bylo mnohem krutější, než jsem si dokázal předtím ze sedla bika představit, nahoře počasí akorát tak na zabalení, ale kdo tohle překonal, tak následně už bylo jenom lépe, prostě Krakonoš má cyklisty rád, to je málo platný, sice zpočátku jim trochu ukáže, aby si ta pakáž náhodou nemyslela, ale nakonec nás nechal být a ty největší záplavové deště odehnal dále do vnitrozemí. A ve výsledku alespoň pro mě lepší chladno a mokro, než tropy a vedro jako loni – tehdy už jsem od výjezdu na Pražskou až do cíle o sobě pořádně nevěděl a šlo jen o transport způsobem jakkoli do cíle, nyní to bylo mnohem lepší a bojoval jsem víceméně až do cílové pásky, tak to se mi líbilo mnohem víc. Akorát to kolo bylo zasekaný jako jetel, to je ta odvrácená strana amatérské cyklistiky, že nemohu jako profík předat v cíli zahnojené kolo svému mechanikovi a víc se nestarat. Takhle to pro mě byly v neděli další 2 h práce na kole navíc k těm 5 h strávených v sedle, tak ale jo, i tak to stálo za to!

MAMUT TOUR

Dreamer – Hon na tymoveho Mamuta

Letosní situace je jaká je, člověk mini, život mení. Zavody na kolech nejdřív nebyly, pak opatrně začaly, teď se rozjely naplno a kdovi jak to bude za pár týdnů. I to je důvod proč jsem letos kromě jedné Lopatarny nic neobjel, trochu chyběla motivace a jak to není v hlavě, nemůže to být ani v nohách. Nakonec však týmový duch zvítězil a já vyrazil do Prerova na o dva měsíce posunutý maraton Mamut Tour. Úplně bez ambicí, co taky chci, když sice dlouhých svihu na Sumave mám více než dost, ale bez závodních intenzí? V týdně jste menší zdravotní komplikace se zuby, ale nakonec mi to neda, chci být u premiéry Karla na hromadných závodech. V pátek se Středou a VT do Prerova, paradní večere v hospodě s burgerem, ostatní opatrně dávají jen testoviny. Jsem porad nějak podezřelý v klidu, jo to je ta výhoda když od sebe nic nečekáte. Ráno už se konečně předstartovní stres dostaví, ale porad lepší než jindy. Plan zni zkusit chvíli uviset Standu Prokese nebo P. Popiolka a když se to nepovede, velmi rád pojedou s Kolikacem, Lukem, Turistou od nás z týmu. Start se jede hned ostře od prvních km, pro jistotu se ptám Kolikace, jestli je to jen můj dojem tím že jsem nezavodil letos, ale potvrzuje mi že i na něj se vcelku jede. Nastěsí se to roztrhne jste pod Tesakem, M. Kubicek si to docvakava, ale já vím že by to bylo plynutí sil, zvláště když vsichni vyše jmenovaní jsou v ten moment za mnou. Užívám si tak jízdu v druhém balíku a pod Tesakem celo stejně sjedeme. Tesak se dole moc nejede, vidím že P. Popiolek se vyvazí za domestiky až na celo balíku, tak tam nakonec skoro dojedou taky. Ale už pryč bylo x lidí odjetých ze střední trasy. Až vrchol se zrychlí, ale držím se Pavla na dohled. Dle očekávání se z kopce dolů taky valí, ani nezaregistruju fandiciho Hotgeorge s manžalkou, pryč na mě křičeli. Je tu Standa Prokes a kupa lidí ze střední trasy. A následuje klasický scénář. Domestici Pavla jedou srot po rovině i brdcích, kdo zavaha, ten v tomhle vlaku není. Staci pár metrů na

konci skupiny, sahnout si do kapsy pro něco a chvíli polevit v pozornosti. Kolikáč už tu bohužel není, ale je tu porad skvele jedoucí Turista s Rybou! Vše úspěšně přejijeme až pod Hadovnu, kde jsme opět na chvostu hlavního balíku. Tady už si jedeme svoje, je tu ještě i jedna holka ze střední, to fakt smekám. Vrsek Hadovny se musím mackat aby mi vláček neujel. Sjezd rozbity, mokro, sterk po vcerejsích bourkách. Rovina pod Grapy se opět jede a už tu jsou Grapy. Jede se mi dobře, přesně jen všechny ty Pancíře, Statečky a další stojky ze Sumavy se teď hodi. Ale vrchol Grapy mám na hrane, trochu odpadam, jde přes mě i Standa Prokes. Pavel jede opravdu hodně dobře i do kopce, takže jsem rád že se na horizontu docvaknu, protože když pak přejijeme další sjezd po blátivé cestě plné vody, následuje mírnější úsek do rozdělení trati. Tady mijíme Karla s defektem, je to pech, ale říkám si že nás dojede se Standou Prokesem, který se v jednom brdce taky zapomněl a to bláznivé tempo domestiků už nedal, nebo ho přestalo bavit. Mne se tady nastěsí jede porad dobře. Rozdělení trati a na dlouhou nás už najednou jede jen asi šest. Dojždíme Satkeho, který měl pryč defekt. On nám sice ještě s jedním vždy v kopci poobjede, protože Pavel už přesně jen v kopci jede rozumněji, ale roviny a z kopce vždy zase rychle Satkeho sjedeme. Tady už začíná být dost horko a dusno a když vidím jak kluci z Trencína fasují a lijí do sebe jeden bidon za druhým a já susím ty dva svoje bidony + ubyvající pitíčko v zadní kapse dresu, poprosím Pavla jestli by mi taky nedali. Velký dík, že mi to Pavel dovolil! Jelikož se na obcerstvoskách vůbec nestavělo, hned bych odpadl kdybych tam zastavil. Druhy Tesák, Satke+1 tak minutu dvě před námi. Pod Lazy po silném tempu na rovine je zase dojždíme. Takže najždíme na Lazy, dokonce je někde nahore asi Běda Prucha, protože pak říka, že viděl policejní auto kus pod sebou. Satke+1 zase odjíždí, mne už pomalu dochází, ale nastěsí i Pavel už jede do kopce pomaleji. Vylameme nahoru Lazy, Ziza letos s fotákem chybí, nebo jsem si ho nevsíml. Rozbity sjezd a zbyva cca 50 km do cíle. Poslední obcerstvoska, opět zadně stavení, ještě tedy poprosím o poslední vodu do bidonu. Síly docházejí, jak valíme 40-45kmh, jen v brdcích si odpocínu. Pavlovi pak spadne retez, tak se chvíli jede volně, domestik sváci housku, já komentuji že to bych teď do sebe už nedostal, on komentuje že pohoda turistika. Jsem značně okoraly, na jídlo ani pomyslení, teď už jen Bitters zvykacku, kterou si pak nalepím na představec a v cíli si ji efektne rozpatlam od kratašu, přes rukavice až po sedlo. Poslední dva brdky, věřím že už to v tomhle TGV expressu vydržím do cíle, ale není mi práno. Odpadam, pak ještě odpadá i Pavel tak se docvaknu, ale druhý vrchol brdce odpadam podruhé a express odjíždí. Mne je na zvracení, dopijí zbytek vody, v kapse asi tři tyčinky, ale bohužel žádný gel, nic jiného bych teď do sebe nedostal. Do cíle 10 km. Najednou po rovine nejeďu 40km, ale steží 30kmh. Nekonečně, ale vlastně jsem rád, protože když už jeďu první letošní závod, tak at to mám se vším vsudy, včetně parádní krize na konci. Když vidím do cíle 9 km, jímají mě mrakoty. Radslavice kostky málem shodím na malou placku, 3km před cílem v Prusinovicích se málem složím ve zkratce mezi bytovkami. Ale i tak mám síly podekovat poradatelům na krizovatkách! Zoufale se otáčím co 500m protože za sebou tuším Standu, Karla, Količáka a sakra když už jsem teda odpadl, chci si tu krizi užít sám a v cíli padnout do trávy v bezvědomí. Ale porad nikdo, ještě se otáčím na začátku lesíka a vím že už to dám. Je tu Prerov, odbočku do cíle málem minu, cílem projedu krokem. Je to tam! V cíli pak do toho bezvědomí opravdu málem padnu, pár minut jen ležím, neschopen nicoho. Až když dojede Standa, trochu se zmatorím, pak vidím i Karla, Rybu a ostatní jak dojíždí v podobném stavu. Sprcha, jídlo, první dojmy s kamarády z týmu. Ono to člověku všechno stejně ale dojde až s odstupem. I když v pondělí přijde zase všední den a v práci tohle nikoho vzrusovat nebude. Ale tak to má být, každý zážitek má největší hodnotu v ten moment! Mamut Tour se mi nakonec povedl tak, že z minima jsem vytežil co to slo, navíc jsme vyhráli v týmové soutěži. O to jsou dnešní zážitky silnější a v zimě bude opět na co vzpomínat!

Kolikáč – Mamut v týmovém opojení až na krev!

Příprava na Mamuta se nakonec povedla, cítil jsem se dobře a maloval jsem si, jak si užiji letošní lov. Ale nakonec to byl protrápený maraton, v kopcích bolest a utrpení, scházela lehkost, jak kdybych měl stále přibrzděné zadní kolo. Tak doufám, že v hlavě časem zůstanou jen parádní vzpomínky na to, jak jsem se do cíle vezl za týmovými kamarády, kteří mě nenechali napospas mamutím klům! Páteční tiskovka, dělat chytráka na Karla, který jede svůj první hromadňák. Má to atmosféru, úplně čekám, kdy se objeví třeba Laco nebo Iceman nebo... jo těch šlapkovských tváří a mamutích zážitků mi v hlavě letělo mraky.... Všechno si připravit, na nic nezapomenout, po kolikáté už? Je to stejné, ale pokaždé vlastně tak překvapující svým průběhem. Podaří se vysněná grupa s Lukem a Pavlem Popiolkem? Jak to letos dopadne? Ranní oranžový vláček se rozjíždí lesíkem u startu, nechat tu nervozitu někde v pozadí a soustředit se na první kilometry. A letos se docela letí, díky profi týmům, kteří udávají tempo pod první kopec. Takže v balíku to není tak natěsno a po chvíli již koukám na záda našim Karlům, kteří stáli v roštu blíž čela. Luke, Turista, Ryba jsou tu také, všichni předpisově oblečení, tohle nabíjí do dalšího boje o pozice. A Pavel P. a jeho company (Cat Trenčín) již úřaduje, kopce volněji a po rovinách peklo. Kdo se zapomene je rychle vysazen z tohoto vlaku. Kilometry letí a zatím bez vážnějšího problému jsme v Bystřici pod Hostýnem. Za kostkami na náměstí jsme i díky Cat Trenčín stále součástí hlavního balíku. Trochu se oklepat a jde se na první síto. Pavel velí jedeme dopředu, což většina oranžistů upozorovala a v lajně u levé škarpy, toho vláčku využívá.

Já bohužel, nevím doteď proč, zůstávám tam, kde jsem. Připadám si jak ve frontě na vleku, kde se za dávných dob předbíhalo a já to tak neměl rád. Ale tady je to teď zcela legitimní, prostě si najet dopředu a nechat se prosit v kopci, to je stará cyklistická pravda, ale já nejsem schopen dnes v sobě najít tu odvahu. Je tu tradiční autobus, a sklon se utahuje, jedu pravou stranu balíku, jsem v háku za Standou Prokešem, tak snad ještě není nic ztraceno. Ale kopec bolí, necítím žádný nohy z nebes a zvolna Standu ztrácím a nejenom Standu. Valí se to přese mě a nemám tu žádný záchytný bod. Jak když se horolezec drápe na svůj vrchol a marně hledá nějakou skobu. Jedině Lukův orange zadek v dáli, je jak záchranný maják, ke kterému se musím doplazít. Bolí to, v hlavě prázdno, neskutečně blbý pocit. Konečně cesta zleva, z Foncky, tady mám po dalších málem 100 kilometrech proboha ještě závodit? Vždyť už teď nemůžu zvednout zadek! Konečně se to překlápí do sjezdu, registruji fandícího HotGeorge a hledám v dáli ve stínu lesa mizející orange zadek Luka. Jsme v koloně aut, tak pomalu přeskákat dopředu, kde se tvoří skupina a věřit, že její součástí bude za chvíli i Luke. A bufet Troják je toho svědkem, já беру banán, Luke kelímek ionťáku a do dalšího sjezdu už jdeme bok po boku. Tady to chce letět, pod lomcovák za Kašavou, hop, hop, hop! Jsme asi v 10 lidech, docela jedeme, ale cítím, že tady by se v hlavním balíku letělo o hodně rychleji. Za Kašavou ještě zahlédneme koncová světla hlavní skupiny, ale jsou již o notných pár výškových metrů výše. Tak to vylámat nahoru, zase trpím, mám problém to uviset, konečně zatačka, která věští, že se to bude lámat do sjezdu, zvednout zadek a zůstat v grupě. Lukov slaví Luke zvednutím ruky a pod Hadovnu se přetransportovat bez vydání většího množství sil a vypít flaštičku ze zadní kapsy a zbavit se jí u jednoho stojícího doprovodného auta. Nechci nahoru tahat ani deko navíc! Nájezd do Hadovny a já křičím móóc! Co to dnes safra je? Kolíkáci, vlez na špici a udávej tempo a netrp na ocase a nelep d'oury! Grupa compacto, na špici se kecá o tom, co nás ještě čeká, s Lukem se chceme přátelit s borci, co mají na startovním čísle A, značící dlouhou trasu, s nimi musím odbočit na dlouhou! HP 100 metrů, moje další vrchařské utrpení za mnou a spouštíme se do sjezdu. Pilotem se stává borec na kotoučích a jede hodně obezřetně, vzpomínám na minulé roky, jak jsem tady jel hranu, aby skupina neodjela. A pod Grapy se taky spíše vylétuje, a mě to safra vůbec nevádí! Tady jsme ztratili drahocenné minuty! A jak se to začne zvedat, zase mi to nechutná. Ještě stačím zahlásit „Vítejte v pekle!“ a je to tu, Grapy! Co já tam budu dělat v těch 20 %, v tom segmentu Grapy hovadske?! No co by, budu se tam motat, zahánět křečky a koukat, jak mi Luke odjíždí s celou grupou. Ani výkřik Monte Zoncolan mě neprobere, dnes prostě není kde brát! Marně hledám Žízu a jeho plácnutí, marně hledám povzbuzující mámu od Mlhoše, tohle peklo si musím vytrpět sám. A nahoře, kde býval vždy les, tak jsou jen čerstvě vykáčené paseky a na úzké silničky bordel od lesáku a tekoucí voda od lijáku, který tady proběhl v pátek. A tady mám sjíždět Luka? Ale světe div se, výhup na hlavní silnici již bok po boku vedle týmového parťáka. Tenhle sjezd je docela přehledný, tak to mastit dolů, ať se to zase pospojuje. Ale povrch silnice tomu moc nepřeje, všude nánosy štěrku, tekoucí voda a škarpy obsazeny defekčními borci. Do toho docela tma, tak raději opatrně. Ale zvládli jsme to bez ztráty duše a pláště, na Luka houknout dej si malou v té točce v Bystřici pod Hostýnem a na Slavkov již organizovat kolotoč ve tvořící se grupě. Tak teď to docela fičí, krátké špice, jeden bidon ještě máme plný, tak netřeba stavět na bufetu. Blíží se rozdělení tratí a pro nás neradostný pohled na Karla, který stojí v krajnici a něco spravuje na přehazovačce. Ale zdá se, že již nasedá, a po chvíli je již součástí naší skupiny. Jen zamumlá díra, a jde na špici, já se ještě vyptávám Luka, jestli neví, co se stalo. Ale odjíždějící Karl je důkazem, že již je asi všechno v pořádku, a jen škoda ztracených pozic v dnešním lovu. Napadá mě i háknout Karla, ještě se domlouváme s Lukem, ale nakonec vyhodnocujeme, že by to byla pro nás asi poprava v tom stavu, ve kterém se teď nacházíme. A tak si jen užívat překvapených borců ve skupině, kteří nechápavě krouží hlavou, proč Karl odjíždí a nejedeme s ním. Je to skvělé divadlo, jak se metr po metru vzdaluje, ještě ho na pár horizontech zahlédneme, než nám nadobro zmizí. Střední odbočuje doleva, dlouhá rovně, jsme ve 4 kusech a snažíme se pravidelně točit. Tohle je nezázivný úsek, letos ještě okořeněný protivětrem. Asfalt jako struhadlo, krouhá naše znavené nohy. Konečně ukazatele Rajnochovice naznačují, že další ostrý tesák k je před námi. Láduji se magnesiem a gelem, Foncky chci ve skupině, navíc, když jsme se domluvili, že bufet Troják budeme stavět. Ve stínu lesa jsou tu vzpomínky na ročník, když jsem tady ještě viděl světla zaváděcího vozu, dnes jen liduprázdno. Tady znovu úřadovali lesáci, s Lukem jedeme odevzdaně ve druhé řadě naší minigrupy. Chvilí mám i pochybnosti, jestli jsme dole správně odbočili, ale studánka potvrzuje správnost trasy. A mě se najednou jede lépe, čekám Žízu, a tak lezu na špici a konečně cítím záchvěv síly. Najíždíme na hlavní, kde jsme před pár hodinami jeli a já si tak přál, až tudy pojedeme znovu. K bufetu Troják se ale znovu motám, nejede to, hlava zabořená mezi řidítky. Dokonale mě ale probírá Lukeho výkřik, hele Turista! A fakt! Na bufetu červená helma a orange ohoz! Míra! Končím, balím to ... to jsou jeho slova, kterým ale nemůžu věřit a hecuji ho, jedeš s námi už výlet, tak jak to máš rád. Rohlík se salámem vypražený na slunci, zapít pivkem, doplnit bidony a letím vstříc konci dnešního lovu. Míra mi jede těsný hák ve sjezdu, aby pak v mírně klesající pasáži do Ratiboře znovu hlásil, že je marnej. Tak s Lukem ho párkrát vystřídat a sjet si borce – Rostislav Lesniak, co s námi jel na Foncky. V mé Ratiboři, odkud pochází rod Sýkorů odbočit směr Kateřinice. A začít trpět. Míra a jeho watty na špici, za ním nalepený Luke, pak mezera, pak Rost'a a za ním plápolám já. Peru do sebe zadní kapsy a bidon, ale zdá se, že nic nepomáhá. Já vlastně tady to

„turistí tempo“ tak nemám rád, to tak safra bolí! Lázy jsou tu a já si vůbec nevěřím, že to vyjedu. Řvu na kluky, ať jedou, ať nečekají. Ale Turista hlásí, nahoře močíme! Ani nevím, jak jsem to vymotal nahoru, užíval si ty krásné výhledy, byl překvapen kolik lesa zmizlo v horní pasáži, a o to více jsou znatelné ty rampy před HP. Míra s Rost'ou nadohled a Luke na dohmat a za HP fakt zastavit a vymočít se. Bude to pálit? Nepálí, jo piju dost Týmová dohoda, že brdky pojedeme solidárně a roviny ostřeji, ať se do cíle přepravíme bez co nejmenších ztrát. Turista se děsí křečí, stejně jako já, Luke se jen culí a raduje, jak mu to dnes vyšlo a jede ve své vysněné grupě. Zase jsme si sjeli Rost'u a absorbujeme do sebe zbývající kilometry. Začínám to počítat, že by průměr 30 měl padnout a stále ještě věřím, že někoho můžeme sjet. Jelikož jsem úplně detailně nestudoval závěr na letošní plánované mapě, tak stále očekávám Hubert. Ale projeli jsme poslední bufet, a podle šipek se hřebenu vpravo s Hubertem jakoby vyhýbáme. No a když padáme do Lipníka, je jasné, že dnes se Hubert konat nebude. 20 kilometrů do cíle, měl bych si to užívat, vždyť jedu v parádní grupě, dvě Šlapky se mnou, ty mě tady již nenechají! Ale hlava je nějaká bez emocí, navíc se značně oteplilo a můj index žízně již překročil únosnou mez. Tak jen tupě hákovat a snít o tom, jak v cíli konečně vycvaknu a obejmu se s týmovými kumpány. Ale to by nebyly maratony, když by se ještě nestalo něco nečekaného. Z nosu mi teče krev! A mám ji na představci, rukavička rudá a Míra si taky stěžuje, že je nějaký ohozený. Potřebuji to něčím zastavit, jelikož se zakloněnou hlavu dozadu se blbě šlape a těch 15 kilometrů takto nedám! Sundávám rukavičku, zkouším z ní udělat tampón a narvat do nosní dírky. Tak to moc nefunguje. Ani obal od tyčinky ze staniolu není to pravé ořechové. Luke už před chvílí nabízel svůj kapesník, ale je prý už hodně použitý. Nevadí! Tampón se podařil, ještě zbytek kapesníku ovázat pod řemínky helmy a letět lajnu do cíle. Díky moc kluci, že jste to stoupání kolem lomu jeli friendly a nenechali jste mě tam! Díky moc Luku za spásonosný kapesník a poklona za výkon, je to paráda, kam jsi se dostal za 1,5 roku ježdění! Ale ještě jeden záchvěv komplikace tu je, když do nás najíždí protijedoucí borec v Superbu na kostkách v Radslavicích. Tohle je fakt pokus o vraždu! Uff, jedeme dál a cílová rovinka je tu. Oschlé rty zalepené kapesníkem, nejsem schopen to nějak emočně vykřičet do celého světa, že je to tam, další úspěšný maratonský cíl zdolán. Před lajnou se ještě málem smotat, jak si dáváme přednost, ale časoměřiči to pochopili správně, jsme jako jeden muž se stejným časem. Jubilejní 20.ročník Mamuta, od roku 2004 bez přestávky máme na dlouhé oranžové zastoupení, a letos nejpočetnější tým na trase o délce 208 km. Odměnou je zlato v týmech, které je jak o výkonech, tak taky o tom, tým přihlásit při prezentaci. Poklona všem, letos to bylo náročné, jak naplaveninami a vodou na trase po páteční bouře, tak i odpoledním tropickým počasím. Dreamer jediný dodržel plány, a to uviset Pavla Popiolka a jeho company co nejdéle a zaslouženě tak bere bramboru ve své kategorii. Karl jel o vítězství, ale bohužel trefil jámu na Mamuty a měl defekt zadku, ale i tak se nevzdal a postupně málem všechny sjel. Ryba i po pádu bojoval a šťastně dojel do cíle. Turista jel s Rybou až na Troják, kde to měl chuť zabalit, ale pak se stal výraznou lokomotivou pro Luka a Kolíkáče. Luke jel pro mě, skvěle jsme si to s ním užil a jeho půjčený kapesník si dávám do vitríny! A legenda Strejda, povětšinou na samotku, to dal famózně pod 9 hodin! Díky týme! Maratonský oranžový sen stále žije a měl další nezapomenutelné pokračování! Děkuji manželce, že to se mnou celé ty roky snáší, a že tento víkend vydržela znovu poslouchat ty nesmyslné řeči o cyklistice. Pondělní podvečer, děkovačka nohám, na hod'ku kecačka s Lukem, opojně se vznášíme na obláčku jménem cyklistika, znovu a znovu si sdělujeme a upřesňujeme všechny fragmenty toho sobotního lovu. Tomuhle rozhovoru nikdo nemůže rozumět, tohle nám už nikdo nikdy nevezme, ulovili jsme si svého týmového Mamuta!

Luke – Mamut v prezidentském kupé

Mamut byl marathon se vším všudy, začalo to vlastně už v pátek pozdějším odjezdem, bo trochu marathon v práci. Včasný odjezd z Prahy se díky tomu nezdařil, a tak nabírám naši současnou největší stár Kárla až ve 3 ve Vršovicích. Daří se probít přes kolabující Bohdalec, ale dálnice už je plná. Naštěstí to aspoň jede, i když většina cesty je v omezení a na dálniční rychlost se rozjedeme vždy jen na chvíli. Kolem se odehrává spousta bizarních divadel, takže máme aspoň podněty k tomu stočit náš starťákový rozhovor na chvíli někam jinam. Kdesi na Vysočině se dálnice v zúžení úplně zastaví a my též, vzrušení přináší až sanitka, která nás ještě všechny žene do jednoho pruhu, aby mohla projet. To ovšem nezajímá němce stojícího a telefonujícího před námi, jen si zavře okýnka, aby ho houkání nerušilo. Sanitka tedy stojí a za ní k našemu překvapení Turista, je dost času stáhnout okýnka, vyfotit se a probrat naši současnou situaci. Pak už se zase jede i když kolony pokračují překvapivě i za Brnem. Nakonec tak z volného odpoledne zbylo tak akorát času dojet si na registraci, ubytovat se a vyrazit na předzávodní tiskovku, kde se probrali všechny taktické varianty a pojídali těstoviny. Já si dal teda radši kuře z grilu a myslím, že jsem dobře udělal, ale v sobotu to jelo dobře i Dreamerovi na burger, takže tam asi nevaří zle... Pak už přesun na nocleh do ubytovny Stavařov. Díky nízkému očekávání pak bylo ubytko docela v pohodě. Místo rozjetí před závodem tak posloužilo aspoň vynesení kola a věcí do sedmého patra po schodech, kde jsem si bohužel sáhl na zábradlí a musel pak drhnout pietní špínu z doby Jana Blahoslava. Jinak ale ubytování splnilo svůj účel, takže ok a díky Strejdovi za zajištění a pohostinnost. Podařilo se mi i brzo usnout, takže se ráno budím ještě před

budíkem. Nakonec se dostatek času asi všem hodí a bez nějakého stresu tak už před osmou kroužíme kolem místa startu. V 8 je týmové rozjetí a místní Bois de Boulogne je plný dalších týmu, které se tudy řítí o dost rychleji než mi. Uklidňuji se, že to je určitě tím, že nejedou dlouhou... ve čtvrt se jdeme postavit na start, kde už je pořádně plno. I tak ale po pár minutách zjišťuji, že jsme snad pořád v první třetině, takže dobré. Připravít, 3, 2, 1, start... A nic, trvá minutu, než se lidi před námi rozjedou a můžeme vyrazit. Od začátku se jede v dosti nataženém balíku, takže je všude dost místa. Nalepím se za zadní kolo Turisty, který pomalu ale jistě míří k čelu do hustěji obsazené části balíku. Hned jak proletíme Bouloňský lesík koukám, jak tráva podél silnice leží pod tlakem tohoto šíleného vlaku, který se tu řítí padesátkou. Přesně jak říkal Kolíkáč před startem. Pak přichází dost klasikářský terén, zatačky a brdky. Nic co by 400W nespravilo, navíc to většinou stačí tak do půlky kopce, než se prostor zahustí tak, že je třeba přestat šlapat. Snažím se držet okolo zbytku týmu a jde mi spíš o to, abych nikde nezůstal sám, než aby mi neujelo čelo. Díky tomu jsem i tak solidně vepředu, takže je přesun pod Tesák vcelku pohodový i když párkrát se jede lajna za balíkem, ale vždy se to zase spojí a mě to nestojí nic navíc oproti ostatním. Jednou to praskne, ale dojíždí to tým Pavla Popiolka a je tak aspoň příležitost si ho prohlédnout. Kolíkáč nastavil jasnou strategii - držet se ho - která zatím funguje a v Bystřici už jsme zase v balíku. Protože balík nejede, tak Pavel velí na čelo. Já jen zaslechnu "ako vpred - ano" a už se kolem derou dopředu. Stihnu Rybovi, co jede vedle, ukázat Pavlův zadek a už se vezeme za jeho týmem dopředu. Taktika ideál, ale chtějí tu být všichni, takže balík začíná samospádem do stoupání docela zrychlovat a kolem se to začíná valit. Nechci jít za hranu a v plánu je držet se Kolíkáče, který je stále za mnou, tak nasazuji tempo, které mě drží na chvostu skupiny, kde je Ryba, Dreamer a Turista. I tahle vypečená skupinka se ale postupně začíná vzdalovat a já chvíli řeším, jestli se zmáčknu a zůstat tu, nebo si jet dál svoje tempo. Přeci jen do cíle daleko, když se otočím, tak vidím Kolíkáče a další lidi, takže sám nepojedu a skupinu nechávám jet. Nahoře se cítím v pohodě, možná by šlo i zkusit se tam vrátit ve sjezdu, ale Pavlův tým to prý hned rozjel (a nakonec pod Hadovnou dojeli balík). Já mám ale ze sjezdu stopku v podobě aut, co se mezi nás dostala, tak spíš brzdím, než jedu. Na trojáku si vezmu aspoň kelímek, přeci jen s pitím to asi bude zlý, a to už je tu Kolíkáč. Sjezd docela v pohodě, nálada na max, dyť takovou grupu jsem chtěl. Následuje Kašava, krátký kopeček, zase skoro na 300W. Projíždíme Lukov, ale nikdo nechce zastavit na fotku s cedulí, holt tohle je tuhý boj, žádný výlet. Pak ještě Lukoveček (opět bez fotky) a je tu Hadovna, točím si lehký převod, 250W stačí a v tuhle chvíli to není žádný problém. Myslím si, že to takhle dojedu až do konce, jenže svět není tak růžový... Další v pořadí jsou Grapy, ve skupině jsme 4 z A a asi 8 lidí z B. Pro ty je to poslední pořádný kopec, takže nemají na co čekat. Rozhodně ne na nás, takže zbýváme jen ve 4, nikdo se nechce moc vyšťavit, ono jen vyjet ten kopec je docela práce. Předjíždíme borce, nebo spíš chudáka, na festce (prý možná převody v náboji - no rozhodně nedostatečné), který se s kadencí kostelního zvonu podobnými pohyby probíjí vzhůru. Kolíkáč je dobrý psycholog, takže si nechává trochu odlep a nutí mě tím držet se těch dvou z áčka, abych je nahoře případně pozdržel, tihle by nám odjet neměli... Přichází další strmá pasáž a přesto, že se nesnažím jet kdo ví jak rychle, tepy už jsou někde nad 180, tohle se prostě na pohodu jet nedá. Skrze tlukot srdce a své těžké oddychování slyším jakési oslavné písně o Zoncolanu, ale když se otočím, Kolíkáč už vidět není. Jeden se ptá jestli "kolega odpadl", tak mu vysvětlím, že ani náhodou a že ještě budou koukat... Pod vrcholem ani netřeba nějak čekat a Kolíkáč je tu už by zas někoho sjížděl. Sjezd je mokrá, plný naplavenin, ale docela to dávám a dojíždíme i ty co nám poodjeli do kopce. Poctivě točíme ještě s pár lidma z krátký v pěkný skupince, Kolíkáč to organizuje a sní o uzené Rybě nebo propečeném Turistovi. To mě už se moc mluvit nechce, natož si něco plánovat. Začíná mi být docela vedro, na zastávku na bufetu to nevypadá, přitom už jsem načal druhý bidon... Když koukám na záznam, je jasný proč, první 3 hodiny NP 229W, to je tak zamířit k Aloisovi a ne minout druhý bufet a letět vstříc 110 zbývajícím kilometrům. Nezastavil skoro nikdo, na poslední chvíli jsem si všiml, že dávají bidony, ale to už bylo pozdě. Pak smutná chvíle pro Karla, který stojí ve škarpe a fouká zadní kolo. Za chvíli nás ale dojede - vlastně předjede - a zahraje nám vcelku podařené absurdní divadlo, když se půl skupiny na nás otočí, proč jako nehákujeme týmového kolegu. My jen kroutíme hlavou, že to nemá cenu a Karl pomalu mizí. Pár lidí se s tím nechce smířit, takže na chvíli zrychlujeme a celá skupina se veze za Karlem. My s Kolíkáčem si libujeme na chvostu a těšíme se co přijde. V prvním brdečku se samozřejmě nikdo neudrží a Karl jede pryč. Nechápaní soupeři se dívají a ptají, proč se tam větrá. My jim jen pobaveně sdělujeme, že se nevětrá, ale odjíždí... no stačilo pár hupů a magnetů a už jsme ho neviděli... Na dělení tratí pokračuje rovně jen naše 4ka z Hadovny. Mě se jede čím dál tím hůř. Víím, že bych měl pít a jíst, ale zároveň se žaludek už docela brání. Taky už je 29 stupňů a dusno, takže se obávám, že mě to vypne, jako už tolikrát. Přemýšlím, jak zahnat přicházející krizi. Tlačím do sebe další cukry a další jonťák, i když je mi z toho fakt zle. Díky tomu taky vynechávám pár špicí a ty co nevynechám zkracuji. Balancuji na hraně černého pasážera skupinky a bojím se vysazení při druhém výjezdu na Tesák (Foncky). Naštěstí se jede už velice friendly tempo, max 230W. Domlouváme zastávku na bufetu a když mi naskočí díra, tak už to neřeším a dál si točím svoje, protože vidím, že se díra nezvětšuje. Nahoře jsem rychle zpět, projet v klidu sjezd a domotat se k bufetu. A opravdu tu podávají i řádně propečeného Turistu. Tak to je zápleтка. Leju do sebe kolu, nechám si doplnit oba bidony a gurmánsky si

vychutnávám ztvrdlý a vysušený rohlík se salámem. Kolíkáč ale pořád nemá dost, a tak prý si to sním cestou. Nezbyvá tedy než opět vyrazit. Turista opravdu není ve své kůži, a tak dokonce všichni pravidelně střídáme. Hned dojedeme kolegu ze skupinky, co jsme jeli před bufetem (Rostislav Lesniak), ale další kolega (Tomáš Kratochvíl) nezastavil, zahákoval ještě někoho dalšího a už jsme je neviděli. Pod Lázy to docela jde, protože je to z kopce a pak se naplno ukazuje kolik sil zbylo, nebo spíš nezbylo. Psychicky mě opět zachraňuje Kolíkáč, který jediný vypadá, že na tom někdo může být hůř než já. Děláme si srandu, že nahoře chčijem, ale když vidíme, jak Míra zastavuje, rádi zastavíme s Kolíkáčem taky. Po sjezdu opět dojíždíme Rost'u, pak ještě jednoho, ale ten se s námi nebratří. Míra pomalu ožívá a jeho špice se prodlužují. Naopak já čím víc odpočívám v háku, tím víc se dostávám do útluhu. Konec už se strašně vleče, bolí mě záda, za krkem, žaludek už by chtěl zas něco slaného. Přes odpor ho pořád krmím jont'ákem a navrch přidám cukr s kofejnem. Ten ale už dávno nenakopává. Poslední bufet opět míváme, já bych zastavil, ale ta šance, že mi to pomůže je malá proti tomu, že Míra jede pěkně a za ním to snad nějak přežiju. Asi nejdelší hodina na kole v životě, tepy nízko, wattů nízko, nálada na nule...

Konečně je tu poslední kopec kolem lomu, wattů po dlouhé době lezou přes 200, a tak to docela bolí. Kolíkáč u toho ale stihá ještě řešit krev z nosu a všemožné způsoby jak to utěsnit, takže asi pohoda tempo. Pak už se na špici usazuje Turista v tom nejlepší slova smyslu. Sklon i vítr pomáhají, a tak i na konci docela letíme. Ještě se osmělím na poslední špic, abych se s tím dnes symbolicky rozloučil a dopřál Mírovi chvilku odpočinku. Motanice v Prosenicích, která nebyla oficiální mapě, jen dokresluje zmatky, které jsem s oficiální gpx trasou měl. Většinu času vedla polem někde 50 metrů od silnice a tak se Garmin častěji ztrácel než nacházel, což na jistotě nepřidá. Díky tomu pořádně nefungovalo ani info o kopcích, o odpočtu km do cíle nemluvě... Zaplat' pánbůh za tabulku od Strejdy. Dlouhá rovinka a lesíkem k cíli - v tu chvíli znám jediný pocit: "konečně". Jsem mrtvej, první hodinu pak asi vůbec nevnímám, ale máme z toho fotku z pódia pro nejlepší tým zásluhou Dreamera, Karla a Ryby.

Litr Kofoly a řízek mě docela proberou, ale na cestu domů se necítím, a tak neodolám a jdu si užít i pozávodní tiskovku, která zase nemá chybu. Tolik příběhů, co se dnes odehrálo... nakonec i cesta na samotku autem po prázdné dálnici uteče a v 11 jsem doma, teprve v autě mi dochází, že to asi byl můj zatím nejlepší závod. Rozhodně byl ale nejtěžší. Každopádně díky všem spolulovcům za krásnou společnost v pátek a sobotu a speciálně osazenstvu prezidentského kupé, že jsme to spolu dobojovali až do konce.

BESKYD TOUR

Dreamer – Narozeninovy Beskyd Tour

Vyjimecne se to tak sejde, ze nejaky z maratonu vyjde na me narozeniny a po delsi dobe se tomu tak stalo pri letosnim maratону Beskyd Tour. Ten se mel puvodne konat koncem cervna, ale byl prelozen prave na dnesni den. Nemel bych radeji nekde oslavovat v poklidu? Kdepak, sice opet do posledni chvile zkoumam predpoved pocasi, protoze zvlhena fronta hrozi destem, ale v patek rano vse vypada ze by mohlo vyjit a tak narozdil od maratónu v Krkonosich letos do Beskyd vyrazim. V Krkonosich jsme s kluky dali v utery nezapomenutelný Zlatak, coz byla dalsi neskutecna porce 333 km. Takze jsem mel tenhle tyden "splneno" a do Beskyd mohl vyrazit s cistou hlavou, pro tenhle tyden jsem mel splneno. Cesta zacala v patek vecer za hromu a blesku v bource ktera dorazila do Prahy prave v cas, kdy jsme odjizdeli. Na ubytovani jsem tak dorazil v jednu v noci, takže jsem jen co nejvic potichu vklouzl na pokoj a sel spat. Nastesti start byl az v 9:30, takže jsem se docela vyspal a od 7h uz jsem normalne fungoval a zacal se pripravovat. I tady v noci trochu sprchlo, ale proti te bource pri ceste sem to bylo nic a tak me to nechavalo v klidu. Ranni snidane, letos okorenená vybornymi frgaly z Palacova, takže moji predem pripravenou ovesnou kasi sním jen z poloviny a risknu to s par kousky techto vytecných kolacu, které bych si jinak samozrejme pred zavodem asi nedal, ale dnesni specialni den je treba si trochu osladit! Vyborny zeleny caj od Strejdy, pozorovat nervozitu Pirata pred jeho prvnim letosnim zavodem a pak uz je cas na kratke rozjeti. Stojime na startu a v 9:30 zacina zavod! Narozdil od lonska se letos tolik nejede, byt J. Kulhavy je opet na startu. Zabuduji se nekam kolem padesateho mista v lesnim uzkem useku, zvladnu i sjezd a dokonce i vyjezd s celem na hlavni v kratkem brdku. Zezadu nas dolitne skupinka s P. Popiolkem a zahy jsou dokonce na celo ceheho baliku! To docela koukam, ale jak prohlasil McHammer, vubec se udajne nejede. Jelikoz se chci Pavla drzet podobne jako pri Mamutu, chte nechte se tak take snazim drzet u spice ceheho baliku dlouhe i kratke trati. Coz je chvilemi hlavne psychicky narocne, jak se jezdcí prelevaji zezadu dopredu. Nastesti brzy prichazi Kelcovske Sedlo. Vidim, ze Pavel si trochu vystupuje, zaroven ale treba Standa Prokes odjizdi s celem. Jenze letos jede kratši trat, takže toho si ted tolik hlídat nemusim. Zbytek lidi moc neznam, sjezd jedu hodne opatrne, ale ty odvodnovaci kanalky mi letos prisly relativne ok, kdyz clovek dava pozor. Nicmene po sjezdu je celo pryc a za mnou se utvoril druhý nebo možná třetí balik. Sjedeme mensi skupinku s Rybou a zahy slysim v najezdu kolem prehrady Sance ryk Kolikace, který je cely bez sebe ze me vidi. Je tam i Pavel a jeho družina, stejna tak Luke a Kapr od nas. Ti se jeste docvaknou do me skupinky, zatimco Kolikac zustava s Pavlem, který se zatím nedotahl. Kolem prehrady je docela mokro a blatívo, tak jedeme

hodne opatrne. Na Smrcek najizdime ve vetsi skupine, Kapr s Lukem si vystupuji, ale zato Ryba jede krasne a Smrcek vyjizdime blizko cela skupiny spolecne. Stejne tak se drzime bezpecne v cca 20 clenne skupine pred najezdem na Pustevny. Tam se to ale opet trha a na Pustevnách nahore je nas kolem 8 lidi, pricemz z dlouhe trasy zustavam jen ja s Rybou, treti borec se asi na obed na obcerstvomacce. To ja jen vzal bidon od Jany od Kapra a hura do sjezdu. Po rozdeleni trati zustavame s Rybou, coz se mi moc nelibi, to bude bolet a stejne nas Pavel a spol. brzy sjedou. Vezmu tedy gel a kofein tabletu, ten uvod se mi uplne dobre nejel, ale ted se mi zda ze se rozjidem a mam cim dal bojovnejsi naladu i ve dvou nenechat se doskocit zadnou skupinou zezadu, i kdyby Pavlovi delal tempo mistr sveta v casovce. Poctive stridame, hecujeme se, ohlizime se a nikde nikdo. Zato na Solani vidime vepredu dvojicku. Sjezd ze Solane radeji take bezpecne, kratka rovina a uz mirime na Kasarna. Mezitim dojizdime dalsi dva lidi. Kasarna za to vezmu odspoda, protoze ted se citim, ze na to mam a vnitrne vim, ze co jsem posetril v uvodu, nyní jako kdyz najdes. Najednou se prede mnou objevuji jednotlivci i dvojicky. Ryba zacne ztracet. Dam tam nejlehci prevod a tocim jako nedavno v italskych Alpach. Predjizdim jednoho borce za druhym, na vrcholu Kasaren mam tak kolem sedmi zarezu. Reknu si o kousek melounu, po sjezdu a kratkem vjezdu do Slovenska docvaknu dalsi dva lidi a najednou je prede mnou jeste dalsi peticlenna skupinka, ktera z meho pohledu taky "nejede". Takze kolem nich proletim presne v moment, kdy jim nastoupi pod vrcholem Bumbalky jeden kluk z Polska. Mam co delat abych ho ve sjezdu dojel, ale dari se. Pak tocime ve dvou az do cile, kde mi sice nastoupi na rovince, ale po obratce skoro svesi nohy, tak ho malem jeste preskocim. Nakonec je z toho moc hezke ctvrte misto v kategorii a celkove 23., ale o poradí mi dnes opet neslo. Hlavne jsem stastny ze jsem zvladl ve slusnem vykonu s vybornym finisem dalsi rocnik Beskydu, protoze tenhle maraton patri k tem nejtezsim u nas. Pocasi take vyslo, trochu pod mrakem, ale bez desti, ani horko ani zima. Tudiz jsem po delsi dobe opet do cile privezl i nevypitou lahvicu piti ze zadni kapsy. Za par minut dorazi Ryba, Pavel a spol. a pak uz nase trojice Kapr+Kolikac+Luke. Probirame dojmy s otatnimi, Kapr stoupa na vitezne podium v kategorii. Dneska se to opet povedlo, s kazdym dalsim maratonom jsem za tohle opravdu vdecny, protoze to neni samozrejmost. Na tento narozeninovy tyden okoreneny Zlatakem a pote Beskydem budu dlouho vzpominat!

Kolikáč – Bufet Pustevny!

Parádní orange maratonský víkend za námi. Gratulace všem, co pokořili již 26.ročník Beskyda! V hlavě se mi to pomalu utřídí uje do těch správných příhrádek... Od Zlaťáku únava, a navíc po delší době zadní rýmečka. Co teď? Prásknout si Beskyda a věřit, že cyklistika bude znovu léčit, jako již kolikrát. Navíc maratónský víkend s týmovými kumpány, to je něco, čeho se stále nemohu nasytit. Nejdříve páteční cesta s našimi Běhnami, večerní tiskovka a půlka figálu před spaním. Příjezdy a společnost nezlomných šlapkovských maratonských legend, ale i nasávání starťáku od těch, co Beskyda ještě nikdy nejeli. A je tu nervózní sobotní ráno, aby se na nic nezapomnělo. Kapr do první lajny, Dreamer u Standy Prokeše, já s Lukem, HonzouB, Pirátem a s Rybou někde uprostřed a v zadní části držáci Strejda a RiC. Navzájem si zamávat a zahrozit či si ťuknout pěstičkou pro štěstí, jdeme do války s beskydskými kopci, jedeme za Vinohradské Šlapky! Chvilí to trvá po startovním výstřelu, než se rozjedeme, ale v trychtýři na lesní asfaltku jsme se již posunuli na dostřel zaváděcímu autu. Ale stejně jsme vystaveni situacím, kdy je to brzda plyn, kdy někteří borci hoblují škarpy. Nohy se točí, vydávám ten postartovní stres a hákuji zadní kolo Ryby. Letos se asi tolik nejede, jelikož balík je stále rozložený po celé šířce silničky, žádná lajna se nekoná a již tu máme pokropený sjezd na hlavní silnici. Zařvu, jedťe v klidu, tady se nerozhoduje a zdá se, že to borci kolem odsouhlasili Tak háknout za oči fialový dres Pavla Popiolka, který taky jede s rozvahou. Letos se mi to zdá nějaké nekonečné, dokonce i předčasně shazují na malou v domnění, že nás již čeká ostrá levá. Ale ještě ne, ještě znova velká a valit dolů. Stoupání po hlavní na hraniční přechod Klokočov strávím společně s Pirátem, kterému ukazují fialový dres Pavla a 3 kumpány před ním. Pirát začátek zvládl skvěle a teď věřím, že na Slovensku to spojíme s Lukem a s Kaprem. Ale nesmí se ani chvilku zaváhat, hlavně horizonty a roviny jede Pavel šrot. Takže trochu ztrácím přehled o Pirátovi, a jen s hlavou zabořenou mezi řídítka, drtím lajnu, která nás docvakne podle všech předpokladů zpět do hlavního balíku. Před Turzovkou dílo dokonáno, zdravím Luka a Kapra, první postupný cíl je splněn. Ale nesmí přijít uspokojení, Kelčovské sedlo bude dělit do případných skupin. A najet do něj v předních liniích se rovná hotovému pokladu. Cesta Slovenskem se mi zdá letos taky nějaká nekonečná, těch železničních přejezdů tady snad v minulých letech tolik nebylo A za každým zvednout zadek a zůstat součástí hlavního pole. Daří se, Kapr se občerstvuje a cestuje po levé straně dopředu. Musím taky! Úplně vepředu skvěle zabudovaný Dreamer, kolem mě Ryba a Luke. Tlačení pod sedlem může začít. Odbočujeme z hlavní silnice a na špici balíku vyskládání domestici Pavla a za nimi hned on. Dokáží toto někdy orange? Vždyť to vypadá tak jednoduše! Sklon se pomalinku zvedá a k mému překvapení někteří borci parkují. Mě to málem ani nebolí, že by přicházely ty nadpozemské stavy, co se dají zažít jen párkrát za sezónu? A tak se otevírá prostor k pohybu vpřed a je tu dokonce i fialový dres Pavla P., který se pěkně prosel. Kapr to žehlí dopředu, já za ním, to dodává jistoty, že by se Kelčovské sedlo mělo povést a přes Bílou se již budeme hnát v rychlovaku. A už je tu pověstná rampa do

nebe, o pár schodů výše dokonce vidím Dreamera a Rybu, na dohmat Kapr a za sebou věřím v Luka. Bolí to, vzpomínám na Zoncolan, na Špindlerovku, přece jsme tyhle stojky nejezdili jen tak k ničemu. Konečně se to překlopuje do sjezdu, Luke jde přes, a za chvíli i vláček Pavla, a já se zahákuji jako vagónek za něj. Kanálky s grácií skáču, až mě to málem baví, jedeme bezpečně, žádný problém jsem okolo sebe nezaznamenal. Snad ten největší stres je za námi, teď se jen unášet na opojné vlně. Kapr si udělal náskok a přebral si tak bidon od Jany a kluci z Trnavy od Pavla začínají úřadovat. Tohle jsme si přáli a ono se to povedlo. Mydlíme to k přehradě Šance v předpisové lajně, jen chvílemi vykuknout a pozorovat, jak se pomalinku přibližuje grupa s Dreamerem a Rybou. Tak tohle se fakt podařilo, oslavuji to bojovým pokřikem: „Kááááarel Soušek!“ Připadám si málem jak v cíli, dnes věřím, že z této grupy jen tak nevystoupím. Ale to by nebyl maraton a já, aby se euforické stavy neměnily do tragických scénářů a naopak. Silnička kolem přehrady ještě nestačila oschnout z noční bouřky, uprostřed mech, a tak sjezdy jezdím hodně opatrně. A to je první chyba dnešního dne, hákuji stále jistotu Pavla P. a nechávám si tak odjet Kapra s Lukem, kteří pokračují s Dreamerem a Rybou. Nějak věřím, že Trnava boys za to zase vezmou a v klidu si je dojedeme, ale nestane se tak. Sjezdy jedeme pomaleji a skupina s našima klukama mizí. Ještě při nájezdu na hlavní silnici od Šancí vidím, jak zrovna odbočují na Smrček, ale je to pro mě zbytečná ztráta. V tu chvíli jsem ale stále věřil, že dále jedu s Pavlem a zase si je dolítneme. Navíc, když pod Smrčkem si jde Pavel ulevit, a já si tak mohu udělat krásného bezpečáka. Kousek přede mnou velká jména Milan Novák a Pavel Kokeš, tak teď jen počkat na vláček, zaháknout se a pod Pustevny pokecat s Kaprem a Lukem. A vláček je tu, a já mám problém. Po chvílce v háku zjišťuji, že tohle tempo je pro mě podlaha, na kterou asi brzy upadnu. To snad není možný, už vidím v dáli helmu Kapra, ale nohy odmítají poslušnost a Pavel odskakuje! Do háje! Z vteřiny na vteřinu se mění nálada, je mi jasné, že kluci to udělali chytře, Pavel je chytne ve sjezdu ze Smrčku a pod Pustevny se povezuje. Ale beže mě! Tragédia jednoho! Kdybych nepil pivo a tolik nežral, tak jsem neměl 5 kilo navrch a jel s Pavlem. Nadávám si v duchu, ale překvapivě úplně nerezignuji. Přece jsem sem nejel abych svěsil! Jedu za Šlapky, jedu již za legendární tým, který tady již 18 let nechává každý rok nesmazatelnou stopu! Musím si jet svoje tempo a v hlavě se rodí zbožné přání. Bufet Pustevny, tam Luke s Kaprem snad zastaví, tam si je musím sjet. A tak letím ze Smrčku za autem, kde je určitě Roman Broniš, který dělá podporu svým hochům z Trnavy potažmo Pavlovi. Dokonce mi uvolňuje cestu v dolní části, kde je ohromné parkoviště a zmatek. Jedu sám, ze Smrčku dolů mě nikdo nedojel, tuhle cestu kolem golfů úplně nemusím. Rozbitý asfalt, furt nahoru a dolů. Bojuji jako kůl v plotě. Ale něco nahoře mi říká, že na bufetu na Pustevnách se s Lukem a s Kaprem zase potkám. Konečně jsem někoho sjel, je odřený, prý se vysekal v zatáčce, kde se před pár lety vysypal Profesor, a ještě před více lety hrdinná Cancellara. Stojka na Maralák, jak to dokázala bolet, když býval cíl na Ráztoce. Za každou točkou vyhlížím orange zadky, třeba je Pavel orval už někde cestou. Ale kdepak, do Pusteven najíždím osamocen a drápu se nahoru. Jako záchytné body pomáhají i chodci, stejně jako před dvěma lety si říkám, a ještě tohohle a ještě toho ... Ale zase je to nějaké nekonečné a orange zadky tu nejsou. Ale stále věřím a bojuji! Meta 2 km, cože? Ještě 2 kiláky? Ale co to? Zbožné přání se začíná vyplňovat, něco pomerančového tam nahoře se zablesklo. To dodává sil, hop ze sedla, narvat tam těžší převod a letět k vrcholu Pusteven. Kolikrát jsem vás již jel? Už při svém prvním ročníku v roce 2002 na 220 km v dešti, kdy zkřečované nohy odmítaly poslušnost, ale já si to utrpení užíval. Možná i tady se hluboko zakořenila ta láska k dlouhým maratonům. Konec rozjímání, blíží se zásadní zlom v dnešním velkofilmu. Bufet Pustevny! A Kapr a Luke tu vesele hodují! A vše skvěle dokumentuje Jana. S bojovým pokřikem беру banán, doplním bidon a žereme za jízdy pánové! A děkuji, že jste tady! A začíná něco, v co vždy tajně doufám, že zase na závodě zažiji, totiž, že týmová skupina to povzneso o další level výše. Vrhám se do sjezdu s banánem v puse, ten vyžehlený asfalt tomu dodává punc světovosti. Luke leží na rámovce, za sebou cítím Kapra, takhle jsme si to přáli a takhle to kluci pro mě připravili. Nájezd na hlavní silnici a levá, valíme vstříc Soláni. Ještě doplnit trochu energie a soustředit se na hák za Lukem. Teď už bych to měl snad zvládnout, nesmí nás nikdo dojet a musíme věřit, že někoho sjedeme. Solán je ztrestána, stejně tak i následný sjezd i s Dreamerovou zákrutou. Teď přichází rádobý odpočinková pasáž pod Kasárna. Ale ono se to stále zvedá, 1-2 % sklonu tu jsou, ale letos nám je nápomocen vítr. A tak roztáčíme týmový kolotoč, který je odměněn spolknutím Jirky Šrainy, který pak v cíli hlásí, že nezregeneroval Everesting. My si to užíváme, Kapr hlásí, že to je sen, já ukazuji jedničky na všechny strany a Luke si lebedí v roli superdomestika. Kasárny se mi pocitově jedou skvěle, žádné trápení, zase sjíždíme osamělé jezdece. Vršek už je přípravou na nedělní Dobrovice, i když ty letos byly prý nakonec hodně bahnité. Tady jen šotolina a kamení a závěrečné rozeklané kostky. Bufet doplnit už jen poslední kousky, jelikož nás čeká už jen Bumbálka a hukot do cíle. Připojil se k nám David Šelong, vypadá dost bojovně a nestřídá. Stále věřím, že ještě někoho můžeme sjet, a tak sjezd do Makova znovu roztáčíme epický kolotoč. Nohy jedou, hlava funguje, tady si to znovu hodně užívám. Stoupáme na Bumbálku, já přemýšlím, jak to vykutálíme s Davidem, a tak to zkouším i v jednom momentu trochu rozstřelit, ale bez úspěchu. Pak už jen zalezu do skupiny a většinu dotáhne Luke. Loučíme se se Slovenskem a přichází slastný sjezd do cíle. Za námi nikdo v dohledu, ale před námi ještě jeden borec, ten by stál za sezobnutí. Tak znovu do plných, tady točíme všichni i David se chvílemi připojuje. A máme

ho! Až v cíli pak zjišťuji, že to byl Patrik Swaczyna. David hlásí, že spurtovat nebude, tak věřím, že to bude týmově za ramena, ale Patrik je proti tomu. Nakonec ho Luke skáče na pásce a já jen hledám rameno Kapra, abych se mohl opřít a přestat šlapat. To dlouho nepamatuji, abych to objel ve společnosti 3 orange. Skvělý to bylo, bejci moc jsem si to s Vámi užil! Nezlomný mladík Kapr bere zlato, v týmech jsme na pátém fleku. Následuje večerní Strejdova famózní sýrová párty a dojmy tečou proudem, to jsou chvíle! Ne, Beskydy znovu nezklamaly a tento ročník se zase bude dlouho vyprávět v zimních dvojičkách třeba do Ústí. Díky, že to stále držíme, díky pořadatelům Beskyda, že to stále nevzdali!

Luke – Víkend na oranžovo

* Pátek *

Vyrazíme s Pirátem autem po 10, řekli jsme si na pohodu, sraz až se v klidu zabalíme. Doprava docela hustá, ale jede se, pohoda a spousta času na pokec. Probrat taktiku ze všech stran, hlavně tu variantu, že pojedeme s Kaprem v pěti lidech, i když je jasný, že takhle to vyjde jen v jednom z mnoha paralelních vesmírů. Přednáším i svůj alternativní plán, kdybych někde zůstal sám, mám i vybrané místo k útoku, vyznačeno na představci, s možným sólem do cíle. Jo, kéž by tak na to bylo v závodě dost sil. První stresík přichází s dobou oběda, na první pumpě to nevypadá nic moc, tak jedem dál, na další nic nemají a další je pro jistotu zavřená a stejně tak blízká restaurace. Další na radě je Motorest u Čendy, ale tam už jsem jednou b(L)yl... Zatím z toho máme srandu, že zatímco všichni do sebe rvou zásoby glykogenu na zítřka, my před závodem radši hladovíme, ale vnitřně už jsem docela nervózní. V Palačově se chceme zastavit pro nejlepší frgály na světě a je tam i restaurace. U dveří ale cedule "dnes jen do 14", vcházíme dovnitř a kontrolujeme hodiny... 14:02, vevnitř ani noha. Naštěstí číšník v kuchyni slyší moje hysterické výkřiky a vychází nám říct, že opravdu už zavřeno, ale nakonec se smiluje a rychlý oběd nám zařídí. Ufff... Pak jen vystát frontu na frgály a jede se dál. Zbývá 50 km, ale trvá to přes hodinu. Ubytování v pohodě... židle, stůl a postel. Víc nám netřeba. Jdeme si pro číslo a pozdravit se s Kaprem a Profesorem. Pak plánujeme nějaké rozjetí, ale předtím ochutnáme jeden frgál. Pak místo odjezdu dáme ještě jeden a rozjetí zkrátíme na úvodní stoupání na Bílý Kříž a sjezd. Rozjetí teda pocitově strašný, úterní Zlatáček a volno ve středu a ve čtvrtek je znát. Pocity to vůbec nejede, každé brdeč bolí... I v hlavě začínají převažovat obavy místo natěšení (což často rezultuje v dobrý závod, ale tím se utěšovat nechci). Večer tiskovka v místním hotelu. Výběr mají jak na té první benzínce, co jsme slavně odmítli, žádné těstoviny. Vzhledem ke kvalitě (hlavně rychlosti) obsluhy rezignuji a dávám smažák s bramborem, na tom se snad nic nedá zkazit. Po těch frgálech jsem stejně docela nacpanej, a tak se usínat snadno nebude, to ale se startáčkem nikdy, tak je to vlastně fuk.

* Sobota *

Nakonec se spí docela dobře, jen ráno mě budí projíždějící auta, jak kdyby bylo okno do ulice otevřené. Sice není, ale asi moc netěsní. Ráno je času dost, tak jsou přípravy v klidu, spousta srandiček a pošťuchování, takže na rozjetí jdeme docela v klidu. Teda asi kromě Piráta, který celé ráno nemluví, jen se usmívá a poklepává nohou kdykoliv se zastaví. Ale před prvním maratónem jsem taky moc nemluvil, a to jsem neměl v plánu hákovat Kapra s Kolikáčem... K snídani byl zase frgál, ale radši jsem se mírnil a snědl jen půlku, což se vzápětí ukazuje jako rozumné množství. Znovu všem opakuju, ať si nemyslí, že pod Pustevny hodlám šlápnout někde navíc, poučení v minulých závodech bylo až. Jdeme na start, Kapr do VIP první brázdy, domesticci na konec. První cíl je tak jednoduchý, přejet rozumně první stoupání a ve druhém kopci na hranice už být u Kapra. Po startu se jede přiměřeně až po první trychtýř před stoupáním na Bílý Kříž. Jak to včera nejelo, tak to dnes není o nic lepší. Pořád se ale držím kolem Piráta a Kolikáče, a tak si říkám, že to není úplně zlé, i když žádný posun vpřed se nekoná. 3x skoro zastavíme, ale jinak tempo úplně zběsilé není, přesto v prudké části tepy letí skoro ke 190, což naštěstí nesleduju, a tak jsem v klidu, vyhodnocuju to, že se moc nejelo a v následném sjezdu ještě trochu pošetrím a kopec na Konečnou budu moct dojet blíž k čelu za Kaprem. Sjezd by byl v klidu, kdyby z toho někteří nezačali nesmyslně vystupovat a dělat díry, takže párkrát musím zbytečně čekat až je budu moct předjet a pak docela přišlápnout. Díky tomu se v půlce otáčím a zjišťuju, že za mnou pusto prázdno. Vidět daleko není, tak to budou jen vteřinky, ale stejně i ty se budou hodit... Do Stoupání na Konečnou tak najíždím na chvostu čelní skupiny a trhá se to dál, takže je třeba hned docela přikládat, naštěstí poměrně brzo vykukuje Kaprova oranžová helma a to mě uklidňuje, že nejsem moc daleko. Při otočení ale nevidím ani Kolikáče, ani Piráta, tak jsem dost nejistý, co s tím chci dělat... Balík nám trochu odjíždí, ale věřím, že to za horizontem smázneme, tak nejančím, navíc jsem se zařekl, že nepojedu víc než je třeba. Jsem s Kaprem, tak mám splněno. Ze sjezdu letíme 80, jednu špic tam pošlu, aby se neřeklo, a za chvíli už se vezeme v závětrí pořád ještě obrovského balíku. 150 lidí tu pořád musí být. Setrvačností dojedou někde do první třetiny a myslím si, že už pohoda. Za chvíli kolem projíždí motorizovaná jednotka Pavla Popiolka, tak si říkám, že Kolikáč s Pirátem tu budou taky a za chvíli slyším zezadu známé "hej, hej, hej"... super. Z pohody nás vytrhne až zúžení na provizorní mostek, kde se balík musí srovnat do lajny. Kdyby člověk dával větší pozor, tak si před chvíli najel za Pavlem hezky na čelo a mohl to mít bez nervů, takhle se všichni gumujeme

v lajně, 600W a stejně mě to neujiždí jen o chloupek... Od té chvíle je to v balíku dost nervózní a pro mě opravdu psychicky náročné. Na každém přejezdu špunt a že jich je. Skoro bych se i těšil na další kopec, kdyby to neznamenal, že najednou musí být všichni vepředu a tlak v balíku se ještě zvyšuje. V tuhle chvíli někteří borci staví u škarpy na malou... to mi hlava nebere, nechápu a nedovedu si vůbec představit, že to někdo dojede zpět do balíku. Za odbočkou na Kelčov už to psychicky nedávám a cedím se zpět, na nějakou loktovačku o pozice fakt nemám. Kolíkáč křičí, že tady to prohrajeme a bezhlavě se vrhá vpřed za Kaprem. Ještě koukám, jestli tu někde není Pirát, abych případně nejel sám, ale nikde ho nevidím. Najednou ale snad v půlce balíku zavládlo uspokojení, že dojeli až sem a svěšují. Do stojky pod Kelčovským sedlem tak najíždím sice se ztrátou na Kapra s Kolíkáčem, ale za to s krásně volným průjezdem. Pocitově asi těžší jak Pražská, ale kratší, nahoře jsem po boku Kolíkáče. Čekám hrozný sjezd s kanálky, ale netřeba je ani nějak skákat, stačí přizvednout řídítka. Míjím pár borců, ale poslední kanálek byl nějak drsnější až Bory zařvou bolestí. Rána to byla teda solidní, ale zdá se bez následků, tak uť a fičím dál. Vezu se ve skupince kousek za Kaprem. Ten si bere bidon a zařazuje se k nám. A to už je tu zas motorizovaná jednotka a přes Bílou tak frčíme bezbolestně dál k přehradě Šance. Tam dojíždíme velkou skupinu, kde je Ryba a Dreamer. Tak takhle daleko od startu jsem s Dreamerem ještě nejel, o čemž ho musím hned informovat. Stojky jsou tu krátké a sjezdy kluzké. To o těch sjezdech naštěstí zjišťuji až z vyprávnění po závodě, takže se v pohodě držím větší skupiny, když se to zase začne dělit a nebojácně tak ujíždíme Pavlově motorizované jednotce. Dokonce se mi daří se propracovat na čelo skupiny a na Smrček tak najíždím snad na druhém místě. Cedím se ale hned dozadu, konečně chvíli nemusím hákovat neskutečně jednocího Kapra, protože už jsem měl pocit, že jestli to takhle půjde dál, tak dojedu sotva pod Pustevny. Sjezd ze Smrčku pěkně s Kaprem a dalšími dvěma, nikdo nechce na čelo, tak si to můžu jet hezky podle sebe a to mi vyhovuje. Na rovince pak začínáme střídat a za křižovatkou před golfem už vidíme Pavlův vláček, bohužel však bez Kolíkáče. Domlouváme tedy, že se necháme odtáhnout pod Pustevny a tam to vezmeme na pohodu, aby nás mohl dojet. Další cíl tedy splněn, pod Pustevny bez zbytečného výdeje energie, zatím to je podle scénáře. Pustevny tedy jedeme volněji, přesto nás za celý kopec předjedou možná dva lidi. Pod vrcholem krásné výhledy, ale začíná být i trochu chladno. Nahoře doplňuji bidon, беру banán a už už sahám po krásném koblížku, když se přiřítí Kolíkáč s bojovým pokřikem. Nestihnu ani polknout banán a už se odjíždí. Sjezd je ale za odměnu, tak si ho užívám. Myslím, že 82 jsem ještě nejel. Dole pak lezu na špic a frčíme dál. Po třech km se ptám, jestli budeme taky střídat. No kluci si dělají srandu, že mám jet až do cíle, ale taky přiloží ruku k dílu. Za chvíli už stoupáme na Soláň. V tempu si vyhovíme, tak to vypadá na krásný zbytek závodu. Podruhé geluju, ale trochu zmatky s recyklací, protože to vypadalo, že to parkoviště s kontejnerem k recyklaci je průjezdné, ale nakonec se musím vrátit a chytám menší díрку. Ale už je tu vrchol a zase spořádaně valíme dál. Přípravu pod Kasárny nám fouká do zad, a tak docela letíme. Kapr si lebedí v háku a s Kolíkáčem se staráme o tempo. Tohle je velká oranžová party. Kolíkáčovi se plní sen z Mamuta a míjíme Jirku Šrajna, a ne, tentokrát se nevyjíždí. Kilometry na špici najednou jakoby se nepočítali do výdeje energie a jede to pořád dál a dál. Kasárna taky zvládneme, HonzaB říkal, že pak už to je pohoda, jsem plnej euforie. Nahoře ještě krátká zastávka i když já bych mohl jet dál. Ale za námi nás nikdo neohrožuje. Ve sjezdu ještě dojíždíme jednoho borce, který s námi pojede až do cíle. Projíždíme bývalou celnicí a míříme na Bumbálku. Na špic už nikoho nepouštím, nic mě nebolí, cítím se silný jako býk, přesně dle Strejdových predikcí a euforie dostupuje vrcholu. Další korálek (Patrik Swaczyna) před námi ještě dodá trochu motivace, ale nechci bláznit, toho si necháme až na cílový sjezd. Je to tady, vrchol, roztočit nohy po rovině a zalehnout do sjezdu. Odbočka na Bílou, kluci dolují zbytky sil a roztáčíme zběsilý kolotoč do cíle. Kolíkáč to hecuje, Kapr řve radostí a za chvíli už je borec náš. Ještě mu hned zkusit cuknout, ale moc dobře o nás věděl. Ten, co se vezl z Kasáren říká, že spurtovat nebude, ale s Patrikem to tak jednoduchý asi nebude. Poslední km se tak trochu schovám, první místo ve skupině přece musí být oranžové. Volím vnější stopu do otočky a pak naplno co zbylo. Pocitově nebolí, ale moc už to taky nejede. Nakonec těsně, snad o 20 cm to dám. Spurt o celkové 50. místo

* Afterparty *

V cíli nás vítá ředitel závodu a za chvíli přijíždí po krásném výkonu Pirát. Pak i HonzaB. Všichni mají spoustu zážitků. Prostě maraton je jako román, kde se jednotlivé příběhy různě proplétají a jako celek dávají velké dílo o mnoha rozměrech. Následuje vyhlášení a zasloužené první místo pro Kapra. Nervózně sledujeme i vyhlášení týmů, protože Dreamer i Ryba zajeli skvěle, ale konkurence letos byla velká a na nás zbylo 5.místo. Těstoviny tedy aspoň po závodě a velká odměna ve chvíli, kdy přivezou nesněžené koblihky z občerstvovačky. Tak po závodě to je ještě lepší než při. Cpeme se s Kolíkáčem a přijíždí i Strejda s RiCem. Tak ještě si poslechnout jejich dojmy a proložit to další koblihou. Pak do sprchy a na tiskovku tentokrát v režii Strejdy, který nosí jeden domácí sýr za druhým. K tomu sledujeme dojezd první etapy Tour. Po šestém kole ochutnávky už se do mě nic nevejde, a to je prý teprve polovina. Bohužel čas se krátí a já musím tuhle party opustit, když mě zítra čeká další bitva, tentokrát v blátě v Dobrovicích. Další povedený závod, další kopa zážitků. Krásná trasa, člověk se chvilku nenudí, k tomu bezvadná organizace. To stojí za tu štreku z Prahy. O tiskovkách a sdílení startáku a euforie v cíli, o tom ani psát

nebudu, to se musí zažít. A co se týče mého výkonu, tak v podstatě přesně dle plánu a nemůžu si ztěžovat. Ideální rozloučení s maratónskou sezónou.

RiC – Oranžové Beskydy

Letošní sezona nestála za moc, ale na Beskydu jsem si spravil chuť. Rok 2020 bude mít asi každý spojený s koronavirem a někdo i s karanténou. V březnu zavřeli školy a následně se začaly rušit i cyklistické závody. Mě do toho přišly i osobní starosti a i když jsem v květnu najel hezkých 1200 km, nebylo to k ničemu. S výjimkou května jsem skoro nejezdil. Zrušené maratony, nebo náhradní termíny, mi nějak vzaly motivaci. Rozhodl jsem se letošní sezonu odpískat. Nicméně, v náhradním termínu se jel Mamut a i když jsem dopředu věděl, že nepojedu, v den startu mi to přišlo líto. Náladu jsem si mohl spravit v Beskydech. V hlavě mi začal vrtat červík pochybností, jestli neodpískat to odpískání sezony. Beskyd je “krátký” maraton (ale těžký). Kopců moc najeto nemám a už to asi nedoženu. Rozhodl jsem se, že to risknu. Spoléhal jsem na Igorova ochranná křídla (a hlavně na jeho hák). Ubytování v Bílé, kousek od startu. Příjezd v pátek 28.8. v podvečer a hned na švih s Igorem a Vítkem, abychom se rozjeli. Igor se s tím moc nepáral a vzali jsme to rovnou na Turzovku a Kelčovské sedlo. Brblal jsem jako špaček, že budu odvařejej ještě dřív, než se dostanu na start Beskyda. Mýlil jsem se. Při zpětném pohledu to rozjetí nemělo chybu, nohy druhý den byly ve formě vyladěné na 100% (že mých 100% je na úrovni Igorových 50% je věc jiná). Takže rozjetí je za námi a před námi večere. Zamluvený stůl na 19 hod a kolem něho samý pomeranč! To jsem už dlouho nezažil! Dvě pivka a bulgur s pikantním masem tvoří základ přípravy na sobotní štrapáci. Usínám s příjemným pocitem v žaludku. Sobotní start je v 9:30. Poklidné ráno umožňuje vychutnat snídani. Igorův výborný čaj doplňuje moje vločky s kuskusem. Další kámen do základu pro dnešek. Krátké rozjetí a jdeme na start. S Igorem jsme vzadu. Hned po startu je kopec na Bílý Kříž, takže nemá cenu se honit. Tady se to hned vyselektuje. Jede se mi dobře, vyhýbám se tomu, abych šel přes hranu. Další stoupání na Konečnou a sjezd do Turzovky. Vytvoří se skupina, se kterou jedeme až do Kelčova. Jakmile odbočíme z hlavní, vystupujeme si a jedem volně. Včera jsme si Kelčovské sedlo projeli a taktiku jsme si vyzkoušeli. Skupina nám trochu odjíždí, ale v sedle jsme už plus mínus pohromadě. Sjezd přes Bílou k přehradě Šance táhne Igor. Je to šlapavé a jede se. Kolem přehrady s rozumem, sice pomalu, ale pořád to jde. Ostravice a Smrček. Stoupání dává zabrat. Naše trasa se křížuje s B7, je to pěší/běžecský závod snad na 100km, kde Šlapky mají také svá želiska v ohni: Barbánek a Kocour. Sjezd ze Smrčku je okořeněný průjezdem občerstvovačky B7, kde se taktak vyhneme s autem. Je to fakt úzké! Kolem golfu a do Trojanovic to nemám rád. Pořád nahoru a dolů. Igor drží rozumné tempo a i když mě to moc nebaví, přežiji. e tady Rastoka a začátek stoupání na Pustevny. Každý si jedeme své tempo. Igor se mi pomalinku vzdaluje, ale mám ho pořád na dohled. Stoupání bere síly, ale nějak se srovnávám, nacházím si rozumný rytmus a bez nějaké krize dojíždím na Pustevny a na bufet. Igor už čeká. Dávám si guaranu, nějaké ovoce, hodně pítí. Dojíždí ženská, která jede dlouhou. Pořád se kolem nás motá, jednou před námi, jednou za námi. Igor jí nabízí, ať jede s námi. Výkonnostně by k nám sedla a ušetřila by síly. Neslaná, nemastná odpověď. Odjíždíme a až do cíle ji už neuvidíme. Sjezd z Pusteven si užívám. Má hmotnostní převaha se konečně uplatní. Rychlost stále kolem 65-70km/h, krásné zatáčky, prostě paráda. Cestou pod Solaň přemýšlím, jak se mi pojede nahoru. Zde jsem vždy míval krize. Únava z Pusteven ještě neodezněla a snaha udržet se v nějaké skupině mi moc sil také nedala. Muka na Soláni tak byla logická. S Igorem je to jiné. Umí nasadit přijatelné tempo. I Solán dávám bez krize. Přesun pod Kasárna. Máme spolujezdce a fouká do zad. Trochu úleva. Pod Kasárnami obavy, protože mám v levém stehně divné pocity, zárodky křečí. Kopec už bolí a křeče jsou na obzoru. Téměř celý kopec vydržím, teprve pod snad poslední levotočivou zatáčkou, kde sklon už trochu polevuje, musím zastavit, abych křeče trochu rozehnal a ulevil nohám. Podaří se, a přes šotolinu a makadam se dostanu ke kostkám a konečně na bufet. Nemůžu popadnout dech. Něco pojím, vypiju a jedem dál. Kvůli křečím musím opatrně. Začíná sjezd a křeče konečně ustoupily. Jsem rád, ještě nás čeká Bumbálka. Ve sjezdu nám přes cestu přeběhla liška, tak 30m přede mnou. Kdybys si to lépe načasovala, mohla mít moji přilbu jako trofej v doupěti Nájezd na hlavní míříme k hranicím a Bumbálce. Poslední kopec. Není těžký, je jezdivý. Je ale poslední a po Kasárnách, tak trochu potrápí. Rovnoměrné tempo je to nejlepší, co můžeme udělat. Konečně vrchol. Do Bílé dojedem i setrvačností. Odbočka z hlavní a šlapavý sjezd do Bílé. Abych alespoň symbolicky přispěl, snažím se táhnout a držet rychlost nad 40km/h. Jak se sjezd rovná, jde to hůř. Pak to vezme Igor a dotáhne nás až do cíle. V cíli euforie. Přežil jsem Beskyda. Unavený, ale nohy vydržely. Další euforie nastává večer na tiskovce ve společenské místnosti. Degustace sýrů s domácím chlebem a zasvěcený výklad o jejich výrobě opět v podání Igora. Výrobce sýra, chleba, maratonec – renesanční člověk. Kolem stolu s vybranými pochoutkami je skvělá společnost. Kecá se o dnešním maratону i o těch minulých. Je zde i Barbánek i Kocour, kteří zvládli B7. Možná chtěli na romantickou procházku do prostoru startu a cíle Beskyda, ale bohatě prostřený stůl je přesvědčil, aby nikam nechodili Beskydy byl oranžové.

Strejda – Beskyd v době koronavíru

Letošní sezona je dosti zvláštní. Od začátku jsme se jen mohli hádat, který závod se pojede a kdy. Při zimní přípravě jsem jako s vrcholem počítal s etapakem v Korutanech a podle toho jsem trénoval. Jenže... Všechno je jinak, a abych formu nevykládal ke konci května, hodně jsem povolil v tréninku, s tím, že pak zase zaberu v červnu a v srpnu budu lézat. Jenže tady další jenže... Forma ne a ne přijít. Mamuta jsem jen tak tak zvládnul, na Posázaví oproti loňsku ztráta 15 minut. Prostě ani tělo ani hlava mi letos netáhnou. Asi jsem zpohodlněl. Nezbývá, než Beskyda brát jako rýze společenskou akci. A podle toho se to snažím zařídit. Plán: nejet do Beskyd v autě na samotku. Snažit se nejet na samotku závod. Večer po závodě se pochlubit svými sýrařskými výrobky. A všechno jde jako po drátkách: Cesta do Beskyd a zpátky autem uběhla jako nic v příjemné klidné konverzaci s vt. Ozval se mi RiC, že by chtěl jet se mnou. Tak to je paráda, ve dvou ten zážitek vždycky se minimálně zdvojnásobí. Akorát nevím, kdo z nás letos bude tím rychlejším. Odpoledne v pátek si dáváme ve třech s vt a RiCem necelých 50 km po trase maratonu na rozjezd. Ochutnáváme Kelčovské sedlo, a nebezpečný sjezd. Ono se to hodí, trochu osvěžit vzpomínky na tento úsek. Před startem s RiCem se dohodneme na plánu: pod Kelčovské sedlo dojet ve skupině, pak už jet víceméně své tempo. Rozjezd. Hmm... letos mi ty intenzity opravdu nejdou, cedím se na úplný chvost, ale ani RIC se letos nějak nežene dopředu. Na Slovensku jsme v malé skupince cca 6 lidí, ale je to rozhodně lepší, než jen ve dvou. Jen jedna holka z toho jede dlouhou, ostatní mají červená čísla. Jmenuje se Miriam, snažím se jí přesvědčit, aby jela s námi, přece jen to její první maraton. Ale asi nejsme pro ni dost dobré, tak ujíždí. V kopečkách kolem přehrady je mi jasné, že RiC zatím na tom je o něco málo hůř, než já. Ale opravdu jen o malý kousek, což je naprosto ideální stav. Do kopce jedu své, nahoře na chvíli zpomalím, ale opravdu jen na malou chvíli. Tak by to šlo. Ve stoupání na Pustevny předjíždíme Miriam, na bufetu se scházíme všechny tři, znovu jí nabízím, ať jede s námi. Ale nějak váhá, chvíli čekáme, ale nemůže to trvat nekonečně dlouho, a tak se řítíme dolu. Dal už je to takové víceméně pořád stejné. Jedeme svižně, ale ne překotně, kopce mi jdou ztěžka, ale RiCovi o něco málo hůř. Křeče ale nemám, nemám taky ani výkonnost. Na druhou stranu on ten Beskyd je dle mne zdaleka nejhezčí závod sezony a taky je skoro škoda si neužít té trasy a kazit si zážitek přehnaným závoděním. V cíli nás vítá houf Šlapek, vt a taky pan ředitel Hrdina osobně. Říká, že bez Šlapek by to nebyl ten pravý Beskyd, a že se těší na reporty. A taky varuje, ať se rychle jdeme najíst, že letos to jídlo nějak dochází. Nemám z toho strach, mám totiž v lednici na ubytovně dobrou zásobu :). Závěr dne: besídka. Když už společenská událost, tak jsem to zařídil, jak jsem to slíboval: chléb, víno, 12 druhů sýru vlastní výroby a nějaké křížaly. Nakonec lidí se tam sešlo méně, než jsem čekal, a tak na 4 tvrdé sýry se vůbec nedostalo, vezu je domu nerozbalené. Ale moc mně potěšil Luke: i když ještě večer jel domu, tak besídka se zúčastnil. Tak Beskyd jako vždycky nezklamal, už se těším na další ročník.